

**ŽIVÁ
ADVENTNÍ
NADĚJE**

**Biblické úkoly 2002
4. čtvrtletí**

Živá adventní naděje
Biblické úkoly – 4. čtvrtletí 2002
Autor: Jonathan Gallagher
Foto: PhotoDisc
Vydal: Advent-Orion, spol. s r. o.
Roztocká 5, Praha 6 - Sedlec

Vytiskla tiskárna Alfaprint,
Thurzova 16, Martin,
Slovenská republika
Vydání první, Praha 2002

ISBN 80-7172-469-6
ISSN 0409-3208

SISYFOS A KRISTUS

Podle řecké mytologie odsoudili bohové Sisyfa k tomu, aby tlačil kámen na vrchol hory, odkud opět spadl vlastní vahou dolů. Sisyfos ho musel znovu vystrkat nahoru, avšak kámen se opět skutálel dolů. To se opakovalo znovu a znovu a vlastně se opakuje stále. Tento příběh nám chce říci, že neexistuje horší trest, než marná a zbytečná námaha.

Několik tisíciletí po tom, co vznikl tento příběh, napsal francouzský spisovatel Albert Camus malé dílo s názvem „Mýtus o Sisyfovi“. V této knize, která byla napsána během druhé světové války, použil Sisyfa jako metaforu samotné lidské existence. Vzhledem k tomu, že život nemá žádný smysl, klade Camus otázku: Vyplatí se žít? Jestliže se všechna naše energie, úsilí a nadšení v životě podobá Sisyfově zbytečné námaze, nač se trápit?

Camus vychází z předpokladu: Jestliže neexistuje Bůh, potom je tento život s veškerým svým trápením, zkouškami, složitostí a absurditou všechno, co máme a co jsme – a proto je nesmyslný. Celá naše podstata je obsažena a ohraničena naší smrtelností. Ničím ji nepřekročíme a ničím se z ní nevymaníme. Náš život má svůj konec – rozložíme se na prach. Jaký to má tedy vše smysl? Zřejmě ne příliš velký.

Camus však nebyl jediným člověkem, který si uvědomoval úplnou marnost lidského života jako takového. Několik staletí před ním vyslovil palestinský Žid jménem Pavel v podstatě to samé: Jestliže neexistuje něco více než tento život, který ukončí smrt, potom je všechno na světě zbytečné. Jestliže Kristus opět nepřijde a nevzkřísí nás z hrobu k nesmrtelnosti, potom je všechno, v co jsme věřili a v co jsme doufali, „marné“. (1K 15,17)

Pavel i Camus pochopili podstatu problému: Jaký smysl má tento krátký úsek existence známý jako lidský život? Klíčový rozdíl byl v tom, že Camus neměl žádnou naději, avšak Pavel ji měl, protože Camus (alespoň v čase, kdy tuto esej napsal) neznal Krista, zatímco Pavel ho znal. A to je důvod, proč i v tomto světě smrti a utrpení jeho spisy (podobně jako díla ostatních pisatelů Bible) oplývají úžasným optimismem a nadějí.

Toto čtvrtletí upřeme svůj pohled na tuto naději, která nespočívá v nás samých nebo v něčem, co můžeme sami vykonat, ale která je založena na Ježíši Kristu, který „sám sebe vydal za naše hříchy, aby nás vysvobodil z nynějšího zlého věku podle vůle našeho Boha a Otce“. (Ga 1,4) Jeho život a smrt při jeho prvním příchodu jsou naší jistotou vzkříšení a věčnosti při jeho druhém příchodu. Takovou jistotu, jakou máme v tom, že Ježíš přišel a zemřel za naše hříchy při prvním příchodu, můžeme mít i v tom, že se vrátí a shromáždí ty, za které zemřel.

O tuto naději se s námi podělil bratr Jonathan Gallagher, který pracuje při Generální konferenci v oddělení pro styk s veřejností a náboženskou svobodu. Doufáme, že i přes těžkosti, s kterými se v tomto životě nejednou setkáváme, díky Kristově smíření na kříži a naději, kterou nám přináší, nemusí být naše námaha a zápasy marné, na rozdíl od ubohého Sisyfa.

POTŘEBA NADĚJE

Základní verš

„Mezi tebe a ženu pološím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu.“ (Gn 3,15)

Hlavní myšlenka

Jakmile člověk potřeboval naději, dostal ji. Bez ní by prožíval pouze bolest, trápení a zoufalství, které by skončilo nesmyslnou smrtí bez jakéhokoliv zaslíbení. To je důvod, proč Bůh zasáhl. Jen on mohl zachránit lidstvo od bezcitné a kruté beznaděje, která dolehla na všechny hříšné bytosti ve vesmíru.

Naděje je základní lidskou potřebou, podobně jako např. dýchání. Všichni máme naději – možná neočekáváme všichni to samé, možná z různých důvodů ne se stejnou vroucností, možná to není vždy to nejlepší – ale přesto všichni na něco čekáme. Musíme. Jinak bychom nemohli žít na této zemi, kde je součástí života, jak se nám to nejednou zdá, pouze bolest, utrpení, strach, smrt a nejistota.

V tomto úkolu se však vrátíme do doby, kdy naděje ještě nebyla, protože ji člověk ještě nepotřeboval. Jen co se ukázala její potřeba, naděje přišla. A tak naděje tvoří v širším slova smyslu podstatu dobré zprávy. Z lásky k lidem Bůh obnoví všechno, co pád člověka do hříchu narušil a zničil. První kapitoly knihy Genesis popisují stvoření, poslední kapitoly knihy Zjevení ukazují na znovustvoření všeho, co hřích pokazil a narušil. (Zj 21,1)

V této velké naději upíráme svoji pozornost nejen na toto nové stvoření, ale také na zaslíbení – jehož zárukou je Ježíšova smiřující smrt – že se sami staneme jeho součástí.

STVOŘENÍ

Gn 1,31

Kniha Genesis nám podává stručný popis toho, co bylo nepochybně velmi složitou událostí – stvoření země a života na ní, včetně člověka. Jedna myšlenka vystupuje v této zprávě do popředí – Bůh hodnotí své stvoření světa i ty, kteří v něm měli přebývat.

1. Přečti si Gn 1,10. Ve verších 12.18.21.25.31 je ta samá myšlenka. Jak rozumíš v tomto případě slovu „dobré“? Znamená to jen, že všechno bylo dobře a šikovně učiněno, anebo má toto slovo také nějaký jiný význam? Jestliže ano, jaký?

My, kteří jsme se v hříchu narodili, kteří jsme jím na každém kroku zaplaveni a kteří jsme vyrostli ve světě hříchem omezeným, si sotva dokážeme představit život na zemi, kdy ještě hřích, smrt, nemoci, strach a odcizení neexistovaly. V dnešním světě je to všechno zcela běžné. Adam a Eva žili v ovzduší dokonalého souladu se svým Stvořitelem a zákony jeho stvoření. Nepoznali strach, obavy a nejistotu; dokonce nepotřebovali ani naději.

Zpočátku se vám tato myšlenka asi zdá divná. (Žili snad Adam a Eva před pádem do hříchu bez naděje?) Přece však o ní uvažujme: Ve světě, pro který je charakteristická dokonalá shoda s Bohem, neexistovalo nic, co by v nich vyvolávalo potřebu naděje na lepší budoucnost. Například člověk, který má silné, zdravé plíce, po nich netouží; touží po nich ten, kdo má plíce oslabené a nemocné. Člověk vždy touží a čeká na něco, z čeho se nemůže těšit v přítomnosti.

Naděje pramení z myšlenky, že to, co je nyní zlé, se jednoho dne změní; že to, co způsobuje bolest a přináší neštěstí a strach, v budoucnosti pomine. Naděje ukazuje na něco předpokládaného a očekávaného; něco, co změní situaci, v které se nyní nacházíme, k lepšímu.

Adam a Eva měli v ráji všechny své potřeby naplněny, nemuseli toužit po ničem, neboť měli všechno. A tak žili bez naděje, protože ji nepotřebovali.

2. Řekli jsme, že Adam a Eva neměli důvod mít naději. Napiš, jak ti tato myšlenka pomáhá lépe pochopit podstatu naděje.

Gn 3,19

V životě Adama a Evy se všechno náhle změnilo. Jak rychle ztratili ráj! I když nevíme, kdy se objevily první důsledky hříchu, vzhledem k jeho zákeřnosti to pravděpodobně netrvalo dlouho.

- 1. Přečti si Gn 3,16-24 a popiš negativní následky, kterým museli Adam a Eva pro svůj hřích čelit:**

I když vzpoura našich prvních rodičů je už minulostí, ovlivnila jejich přítomnost i budoucnost. Vina, bolest, nejistota a to nejhorší – smrt se staly součástí jejich reality. V jejich životě se všechno změnilo a každý z nás, dokonce i dnes, pociťuje následky těchto změn.

- 2. Zamysli se nad seznamem negativních důsledků pádu do hříchu, který sis napsal. Nyní napiš, co by bylo potřebné, aby mohli mít v každé negativní věci naději. Jestliže jste například uvedli „pocit viny“, řešením by bylo „odpuštění“ nebo „přijetí“. Zkrátka, Adam a Eva potřebovali naději. Jakou?**

- 3. Při pohledu na tyto dva seznamy si položte otázku: Potřebujeme my dnes tu samou naději, jakou potřebovali Adam a Eva po pádu do hříchu?**

ONO TI ROZDRTÍ HLAVU...

Gn 3,15

Na uvedený verš existuje jeden oblíbený teologický výraz – proevangelium – „první dobrá zpráva“. Křesťanští i židovští badatelé pokládají tento verš za první zaslíbení o Mesiáši, první zaslíbení o vykoupení, první zaslíbení o naději dané tomuto světu, který ji v té chvíli tak zoufale potřeboval.

- 1. Pozorně si přečti Gn 3,1-15. Všimni si, kdo mluví, co mluví a ke komu. Jen tak můžeš v těchto textech najít zaslíbení a naději. Povšimni si obzvláště kontrastu mezi tím, co říká Hospodin, a tím, co učiní had potomstvu ženy a co ono hadovi. Potom si napiš, v čem vidíš naději.**

Jak nám tento text představuje budoucnost? Říká, že začíná konflikt, o kterém čteme také na jiných místech Písma a který potrvá až do konce času. Odhaluje nám také, že tento konflikt probíhá mezi dvěma hlavními bytostmi.

Čteme tam, že se tento konflikt nakonec skončí; nepotrvá navěky. Hlava hada bude rozdrčena jako protiklad k ublížení na patě u potomstva ženy. I když text mluví v případě potomstva ženy o určité bolesti, ono později vyjde z boje jako vítěz.

„Tento konflikt nebude trvat navěky, protože jedna ze zasazených ran je smrtelná. Zápas může být dlouhý a bolestivý, ale jeho závěr, kdy bude hlava hada roztříštěna, bude definitivním vítězstvím.“ (Niels-Erik Andreasen) A tak tady, v Edenu, když Bůh vyřkl rozsudek nad Adamem a Evou za jejich zjevné provinění, dává jim zároveň naději do budoucnosti. To znamená, že jakmile Adam a Eva potřebovali naději, Bůh jim ji dal.

„Kristus byl Vykupitelem před svým vtělením i po něm. Jakmile se objevil hřích, byl tu i Spasitel. Dává všem světlo a život a podle míry uděleného světla bude každý souzen.“ (TV 210)

- 2. Jak rozumíš tomuto citátu v souvislosti se zaslíbením, které bylo v Gn 3,15 dáno Adamovi a Evě?**

PODSTATA NADĚJE

Jr 29,11

Na světě známe několik případů těch, kteří si přáli, aby byla jejich těla po smrti zmrazena na velice nízkou teplotu, aby se pokud možno co nejdéle zabránilo rozkladu tkáně, orgánů, a tím celého těla. Tito lidé doufali, že věda dospěje někdy v budoucnosti k tomu, že je dokáže oživit a oni budou moci žít věčně.

I když jim přejeme mnoho štěstí, tito lidé potřebují samozřejmě něco více než štěstí. Problém je v tom, že i přesto, jakých významných úspěchů člověk dosáhl nebo v budoucnosti dosáhne, je tu smrt, která nakonec pohltí každého, a to i přes naše nejlepší a nejtvořivější snahy dosáhnout opaku. To je důvod, proč lidské řešení problému smrti zůstává v podstatě falešnou nebo přinejlepším jen dočasnou nadějí. Člověk skutečně touží po něčem věčném a opravdovém, protože podobná dočasná řešení tento náš problém nevyřeší lépe než sklenice pomerančového džusu cukrovku.

- 1. Ještě jednou si přečti dnešní text. Uvažuj o něm, neboť v něm můžeš najít základ pro naši naději. Napiš, proč nám tento verš přináší naději a proč bychom žádnou naději neměli, kdyby to nebyla pravda.**

Jestliže naše problémy přesahují lidské možnosti řešit je, pak naše naděje musí být v něčem, anebo v Někom mimo nás, větším než jsme my. Tím je pochopitelně Bůh. Někdo říká, že samotná existence Boha však automaticky neznamená, že máme naději. Byli bychom v beznadějně situaci, kdybychom museli žít ve světě, kde by byl Bůh, který by byl zlomyslný nebo měl s námi špatné úmysly. To by bylo horší, než žít na světě bez Boha. Naštěstí to není náš případ. Bůh tu nejenom je, ale je Bohem, který nás miluje. Bible na mnohých místech mluví o jeho lásce k nám, o jeho touze dát nám něco, čeho sami nikdy nedosáhneme.

- 2. Co nám toto zaslíbení říká o budoucnosti? Jakou naději a útěchou ti může být toto zaslíbení už nyní, bez ohledu na to, v jaké situaci se nacházíš?**

FALEŠNÁ NADĚJE

Př 11,28; Mt 7,22

Poselství z Gn 3,15 je krásně vyjádřeno E. Whiteovou, která napsala, že jen co vznikla potřeba naděje, přišla naděje; jen co se objevil hřích, byl tu Spasitel.

Bůh stvořil člověka svobodného, svoboda však znamenala riziko hříchu. Bůh okamžitě přišel, aby tento problém hříchu řešil; a to i přes velkou cenu, kterou ho to stálo.

Člověk však tuto naději téměř od počátku zavrhoval.

1. Vyhledej si uvedené verše. Napiš jejich společnou myšlenku.

Iz 31,1 _____

Jr 5,17 _____

Jr 17,5 _____

Ez 33,13 _____

Bůh vložil do srdce Adama a Evy naději, která tkví jedině v něm. Naneštěstí se v celých dějinách setkáváme s tím, že si lidé vytvářejí svoje vlastní systémy, svoje vlastní chápání toho, co je naděje a kde ji mohou najít. Uvedené verše představují několik příkladů, kde lidé naději hledali; byla to však pouze malá či spíše žádná naděje.

2. Přemýšlej o svém životě, o svých zápasech a obavách. Kde nacházíš v uvedených verších sebe sama, byť jen v nějaké nenápadné formě? Ve kterých případech, jestliže vůbec někdy, je správné spoléhat na něco jiného než na naději, která přichází přímo od Boha?

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Po vyhnání z Edenu se Adamův život na zemi naplnil smutkem. Každý opadávající list, každé zvíře, které zabil jako oběť, každý pohled na narušenou přírodu mu živě připomínal jeho hřích. Strašná byla agonie výčitek svědomí, když pozoroval, jak se všude okolo rozmáhá nepravost. Jako odpověď na výstrahy slyšel výčitky, že on je příčinou toho všeho. S trpělivou pokorou nesl téměř tisíc let trest za provinění. Litoval svého hříchu a důvěřoval zásluhám zaslíbeného Spasitele. Zemřel v naději na vzkříšení. Syn Boží vykoupil člověka; nyní, prostřednictvím díla smíření, byla obnovena Adamova první vláda.“ (AH 540.541)

„Protože člověk padl, nemohl zvítězit nad satanem svojí lidskou silou. Kristus přišel z královských nebeských síní, aby mu svou lidskou a božskou silou pomohl. Kristus věděl, že Adam v Edenu může díky svým skvělým přednostem odolat satanovým pokušením a zvítězit nad ním. Věděl také, že mimo Eden, když byl po pádu člověk odloučen od světla a lásky Boží, nedokáže vzdorovat satanovým pokušením ve své vlastní síle. Aby dal člověku naději a zachránil ho od úplného zničení, sám se ponížil tím, že na sebe vzal lidskou přirozenost. Svoji božskou moc spojil s lidskou, aby mohl přijít za člověkem tam, kde byl. Pro Adamovy padlé syny a dcery získal sílu, kterou sami získat nemohli – v jeho jménu mohou zvítězit nad satanovými pokušením.“ (EGW, Confrontation 45)

Diskusní otázky

- 1. Proč má člověk sklon spoléhat se na věci, které mu nemohou dát naději, jež skutečně potřebuje?**
- 2. I když ještě nevidíme definitivní naplnění naděje, kterou máme v Bohu, Bůh nám zanechal určitá znamení. Jinými slovy, máme tuto naději, protože věříme, že nás Bůh miluje a chce nám dát šťastnou budoucnost. Co z toho, co vidíme, upírá naši pozornost na tuto lásku, i když na konečné naplnění naděje dosud čekáme?**
- 3. Představte si sebe v úloze Adama a Evy, kdy ještě nepotřebovali naději. Zkuste napsat, jak si asi představovali budoucnost. O své myšlenky se podělte ve třídě.**

Shrnutí

Jen co vznikla potřeba naděje, přišla naděje, protože jen co se objevil hřích, byl tu Spasitel. A tak naděje, kterou máme, nás přivádí zpátky na počátek. Od Edenu až po poslední noc této země nám Bůh dal důvod k tomu, abychom měli naději.

STAROZÁKONNÍ NADĚJE

Základní verš

„...aby složili důvěru v Boha a na Boží skutky nezapomínali, aby zachovávali vždy jeho přikázání.“ (Ž 78,7)

Hlavní myšlenka

Naděje není jen nějaká abstraktní věc, nějaký filozofický nebo teologický koncept, který existuje ve formě velkolepých univerzálních principů, vznášejících se někde na nebi nebo přebývajících v Boží mysli, přičemž země a těch, kteří na ní žijí, se vůbec netýká. Naděje musí být něco konkrétního a hmatatelného. Něco, co sami můžeme okusit a prožívat, anebo co můžeme vidět ve vlastním životě i v životě druhých. Proč by se jinak nazývala nadějí?

Starozákonní dějiny jsou velmi poučné, protože v nich vidíme naději, která se stala skutečností; vidíme, jak Bůh dává lidem důvod mít naději, a to i v zoufalých situacích.

Tento úkol představuje různé příklady naděje, jak je vyjádřena v životech a zkušenostech těch, kteří jsou představeni ve Starém zákoně. Začíná Noemem a Abrahamem, potom prochází izraelskými dějinami a sleduje významná zaslíbení proroků o novém nebi a nové zemi. Je to naděje, kterou my, kteří žijeme v postnovozákonní době, sdílíme s těmi, kteří žili v době starozákonní.

Jedno by nám však mělo být jasné: Starý zákon svědčí o naději právě tak, jako Nový zákon. Ve skutečnosti naděje představená ve Starém zákoně nachází svoje naplnění v Novém zákoně. Novozákonní zaslíbení by bez Starého zákona neměla velký význam.

Vidíme, že ať je situace jakákoliv, Bůh může dát lidem naději. Vrcholná naděje přichází jedině prostřednictvím života a služby Ježíše Krista, který je naplněním všech zaslíbení o nadějích, které nacházíme v Bibli.

NADEJE PŘI POTOPĚ

Gn 6,5-7

I když je tento záznam velmi stručný, říká mnohé. Všimněte si zvláště pátého verše, který popisuje morální stav lidstva. V hebrejštině čteme poslední část tohoto verše asi takto: „A celý způsob myšlení jeho srdce byl jen zlý každý den.“ To znamená, že myšlenky člověka byly v jádru zlé; byly jen zlé a byly ustavičně zlé. Podobně i Gn 6,11.12 mluví o tom, že nejen myšlení člověka bylo porušeno, ale také jeho konání. O tom, co přesně znamená výraz „zlé“, existují různé dohady. Jedno je však jisté – nastala taková situace, která se už nedala napravit.

- 1. V dějinách se lidé pokoušeli najít různé způsoby jak popřít skutečnost, že ten samý Bůh, který se nám zjevil prostřednictvím Ježíše Krista, řekl: „Člověka, kterého jsem stvořil, smetu z povrchu země, člověka i zvířata, plazy i nebeské ptactvo, neboť lituji, že jsem je učinil.“ (Gn 6,7) Jak to uvést v soulad?**

Jaká naděje zůstala pro obyvatele světa, o kterém Stvořitel řekl, že nejenom lituje, že je stvořil, ale že je také všechny vyhladí? Znepokojoval se kvůli globálnímu oteplování nebo nějaké formě nukleárního Harmagedonu je věc, která nechává aspoň nějakou naději, že je někdo z lidí může přežít. V tomto případě však samotný Bůh říká, že zničí všechno – každého člověka a každé zvíře. Zdálo by se, že už nikdo nemá žádnou naději.

A přece, ten samý Bůh, který poskytl naději Adamovi a Evě v Edenu, poskytl také naději nešťastnému předpotopnímu světu. Tato naděje přišla jistě prostřednictvím korábu, který Bůh přikázal Noemovi postavit. Jinými slovy, nezáleží na tom, v jak zoufalé situaci se člověk ocitl, ani na tom, jaké to mělo mít drastické důsledky. Pán vždy poskytl lidem naději.

Jestliže existuje naděje i v takovéto mimořádně kritické situaci, proč by potom měl kdokoliv z nás ztrácet naději v těžkostech, které nyní prožívá, ať by byly jakékoli?

- 2. I při upozornění na globální zničení poskytl Bůh naději. Bylo však málo těch, kterým tato naděje přinesla užitek. Byla určena všem, anebo jen někomu? Jestliže byla pro všechny, proč prospěla jen některým? Co nám to říká o naději, kterou nám Bůh nabízí?**

NADĚJE A NÁRODY

Gn 12,3

Zdá se, že se z potopy lidstvo vůbec nepoučilo. Gn 11,2 uvádí, že „když táhli na východ, našli v zemi Šineáru pláň a usadili se tam“. Není to jen historický údaj, ale také teologický. Slovo „východ“ v Bibli může představovat duchovní odcizení a odloučení od Boha. Adam a Eva odešli ze zahrady Eden, z místa, kde se setkávali s Bohem, a pravděpodobně se vypravili na východ (na východní straně zahrady totiž Bůh postavil anděly s plamenným mečem, aby se nemohli vrátit zpět – Gn 3,24).

Příběh o Babylonské věži také vypráví o tom, že lidstvo bylo morálně a duchovně zdegenerováno do té míry, že se pokusilo vzdorovat Bohu. I když jim Hospodin překažil realizovat jejich plány tím, že jim zmátl jazyky, nic tam nečteme o nějaké pokoře nebo lítosti z jejich strany. Lidské pokolení se opět ocitlo v hříchu, modlářství a odpadnutí.

Bůh je i přesto nenechal bez naděje. Přečti si Gn 12,1-3. I když Bůh zaslíbil, že požehná Abrama a učiní ho velikým národem, toto požehnání nepatřilo jen jemu – „...v tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země“. (Gn 12,3) Naděje byla určena pro všechny.

1. Co toto zaslíbení znamená? Jakým způsobem mohou být požehnány všechny čeledi země? O jaké zaslíbení tu jde?

„Hebrejský výraz přeložený v tomto případě jako země (adamah) znamená v podstatě půdu, hlínu. Byla to ‚půda‘, která byla po pádu do hříchu zlořečená a z které byl na počátku člověk utvořen. Tato kletba přišla pro nevěrnost jednoho člověka a nyní všechny čeledi ‚země‘ budou požehnány poslušností jednoho člověka, který byl nalezen věrným. Jako jeho duchovní potomstvo mají dnes křesťané podíl na požehnání udělené Abramovi. (Ga 3,8.29) Toto požehnání mu nakonec umožní spojit rozdělené čeledi země a změnit strašnou kletbu, vyřčenou nad zemí pro hřích, na požehnání pro všechny. Všechna další zaslíbení daná patriarchům a Izraeli buď objasňují nebo rozšiřují zaslíbení spasení nabídnuté celému lidskému pokolení, které bylo poprvé dáno Abramovi.“ (1BC 293.294)

2. V souvislosti se zaslíbením daným Abramovi si přečti Ř 5,12 a Ga 3,8.29. Jak naplnil Ježíš toto zaslíbení? Jak si můžeme my, kteří žijeme tisíce let po tom, co bylo toto zaslíbení dáno, činit nárok být požehnání v Abramovi?

NADĚJE HEBREJŮ

Jr 17,7

Bible je plná nejen vyjádření o naději, ale také příkladů naplnění této naděje. Mluví o potřebách člověka a o Boží ochotě reagovat na tyto potřeby u těch, kteří mu to dovolí. Bible podává mocné svědectví o Božím působení ve prospěch svého lidu, ať se nacházel v jakékoliv situaci.

Patriarchové měli například naději na návrat do země svých otců (Gn 48,21); hebrejští otroci doufali, že budou vysvobozeni z otroctví (Ex 2,23-25); Mojžíš a vysvobození otroci měli naději na zaslíbenou zemi (Dt 34); Izrael v době soudců a později i králů toužil po odpočinku a pokoji (1 Pa 22,9); Job měl naději na osobní vzkříšení a setkání se svým Vykupitelem (Jb 19,25-27); žalmista hleděl s nadějí na Jeruzalém (Ž 122); proroci toužili po návratu domů z Babylona (Da 9,1.2) a jejich naděje se také upírala k novému nebi a nové zemi (Iz 65,17).

- 1. Přečti si každý z výše uvedených veršů a přemýšlej o tom, zda se tato zaslíbení naplnila anebo se naplní až v budoucnosti. Jestliže se nenaplnila, proč? Která z nich můžeme dnes vztáhnout na sebe?**
- 2. Co mají všechna tato zaslíbení společného i přesto, že byla vyslovena v různých situacích?**

Ve zjeveních dával Bůh svému lidu určitá zaslíbení. Ať však šlo o jakkoliv specifická zaslíbení, naděje Izraele nespočívala v ničem jiném než ve víře v tato zaslíbení. Hospodin totiž neustále obnovoval svá zaslíbení pro svůj lid. Dokonce i při těch nejtvrděších hrozbách jim neustále poskytoval naději. Kde je víra v Boha a jeho zaslíbení, tam je naděje; kde je nedostatek víry, chybí také naděje. Je to jednoduché. To znamená, že všechna jejich naděje – ať už na zaslíbenou zemi, svobodu, odpočinek, pokoj, obnovu, Jeruzalém nebo spasení – není ničím jiným než nadějí v Boha.

- 3. Vyhledej si Ž 130,7; Iz 25,9 a Jr 17,7. Přečti si tyto texty nahlas a pros Pána, aby naděje v nich obsažená se stala i tvou nadějí. Vírou si je můžeš přivlastnit právě tak, jako ti, kteří je slyšeli a důvěřovali jim před tisíci lety.**

MESIÁŠSKÁ NADĚJE

Iz 7,14

Včera jsme mluvili o tom, že naděje Izraele, starozákonní naděje (a později i naše) byla jediné v Bohu. Samozřejmě, že má toto konstatování svoje automatické závěry, z nichž hlavní a nejdůležitější je: Jestliže naděje přichází jediné od Hospodina, potom nemůže vyvěrat z ničeho, co by národ mohl učinit sám, i když v dobré víře, že činí to nejlepší. Tuto naději může naplnit pouze Bůh. Neděje se to tehdy, když se Izraeli konečně podaří přijít k Bohu (ani se mu to vlastně nepodařilo), ale když Bůh přichází k Izraeli, což učinil nespočetněkrát, ale nejjasněji a definitivně ve službě Ježíše, Mesiáše. A tak je celou starozákonní nadějí v podstatě adventní naděje – naděje, že Bůh přijde ke svému lidu.

Vezměme si například mesiášské zaslíbení z Iz 7,14. Izrael se nachází v zoufalé situaci. Dva nepřátelští králové zaútočili na Jeruzalém. Aby získal nějakou božskou pomoc, obětuje král vlastního syna jako oběť cizím bohům. Tehdy přichází ke králi Achazovi prorok Izajáš a slibuje mu, že Bůh vysvobodí Jeruzalém. Král Achaz to však zavrhně (v. 12). Prorok Izajáš potom vyslovuje nejkrásnější proroctví o příchodu Mesiáše.

1. Přečti si Mt 1,23, kde se mluví o tom, jak se toto proroctví naplnilo. Jaký význam má jméno Immanuel? Jak toto jméno pomáhá budovat naději?

Existuje mnoho teologických úvah a dohadů, pokud jde o čas a povahu tohoto mesiášského proroctví, které nemělo své reálné naplnění – až téměř o osm století později. Proč dal Bůh Achazovi zaslíbení o tom, co se bezprostředně netýkalo vojenského ohrožení jeho národa, které ho v tom čase trápilo?

Zdá se, že Bůh chtěl, aby Achaz pochopil, že všechny lidské pokusy o osvobození selžou a jeho jedinou nadějí je spoléhat se na Pána Boha, který stvořil nebe a zemi. Nic, co král mohl učinit sám nebo dokonce i s celým národem, mu nemohlo přinést vytoužené osvobození. Museli se spolehnout jediné na Pána. Starý zákon nás učí, že tato naděje, i když se s ní setkáváme v různých souvislostech, je mesiášskou nadějí a všechno, co Bůh činí nyní pro nás, je jen jakýmsi „typem“ (předobrazem) konečného vysvobození, které uskuteční Mesiáš. Jedinou nadějí Izraele je ten, který k němu přichází – Mesiáš.

2. Uvažujte o významu jména Immanuel. Ti, kdo žili ve dnech Ježíšových, mohli věřit, že je Bůh s nimi, vždyť později Ježíš byl v těle mezi nimi. Která biblická zaslíbení o tom, že Bůh je „s námi“ i nyní – staletí po tom, co se proroctví z Iz 7,14 naplnilo, znáš? (viz například Mt 18,20; 28,20)

JEŽÍŠ A STAROZÁKONNÍ NADĚJE

Iz 53,6

Jako křesťané věříme, že se všechna starozákonní zaslíbení naplnila v Ježíši z Nazareta. Na něj se vztahovaly starozákonní předpovědi a symboly. Co je však tou nadějí? Co vlastně Ježíš jako dlouho očekávaný Mesiáš, touha věků, učinil, že se stal základem každé naděje?

1. Přečti si následující verše, které mluví o Ježíšově službě při jeho prvním příchodu. Shrň, co uvádí každý z nich o tom, co vykonal:

J 1,29 _____

Mk 14,24 _____

Ko 1,14 _____

1 Te 1,10 _____

Žd 9,28 _____

V prvním úkolu jsme si připomněli, že se lidstvo svojí neposlušností odloučilo od Boha. Ježíš, Mesiáš, přišel, aby svým životem a smrtí tuto trhlinu napravil a lidstvo uvedl opět do souladu s Bohem. Svojí službou Ježíš vyřešil dilema smrti – každému dal možnost mít život věčný bez ohledu na to, co se nyní stane s jeho tělem. Naděje, kterou dal svým prvním příchodem, kdy nesl odplatu za naše hříchy, přinese ovoce při druhém příchodu, kdy smrt – jako důsledek hříchu – bude jednou a navždy poražena.

Můžeme se spolehnout na mnoho věcí, ale všechno to, na co se spoléháme – jestliže je to z této země – stáhne smrt zpět do země. Ježíš nám však nabízí něco, co je silnější než tato země a podmíněnost jejích darů (protože země si vždycky bere zpátky to, co dává). Naopak, co dává Bůh v Ježíši Kristu, trvá navěky.

2. Shrň výše uvedené verše do několika vět a napiš, co mluví o tom, co Ježíš učinil pro nás.

DOPORUČENÉ STUDIUM

„O příchodu Zaslíbeného mluví svědectví jasně a podrobně. Již Adamovi se dostalo zaslíbení, že přijde Vykupitel. Rozsudek vynesený nad satanem: ‚Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu.‘ (Gn 3,15) byl pro naše prarodiče zaslíbením, že skrze Krista přijde vykoupení.

Abrahamovi bylo dáno zaslíbení, že z jeho pokolení vyjde Spasitel světa: ‚...nemluví se o potomcích, nýbrž o potomku: je jím Kristus‘ (Gn 22,18; Ga 3,16).

Mojžíš, když se blížil konci svého poslání vůdce a učitele Izraele, prorokoval před shromážděnými zástupy Izraelských, že přijde Mesiáš: ‚Hospodin, tvůj Bůh, ti povolá z tvého středu, z tvých bratří, proroka jako jsem já. Jeho budete poslouchat.‘ Pak Mojžíš ujistil Izraelské, že mu to zjevil sám Bůh, když pobýval na hoře Oréb, těmito slovy: ‚Povolám jim proroka z jejich bratří, jako jsi ty. Do jeho úst vložím svá slova a on jim bude mluvit vše, co mu přikáží.‘ (Dt 18,15.18)“ (SA 222)

Diskusní otázky

Potom, co byl nad francouzským úředníkem, který zavraždil jakéhosi Araba na rozpálené alžírské pláži, vynesen rozsudek – zkrátit o hlavu na veřejném náměstí ve jménu francouzského lidu, kaplan vstoupil do cely odsouzení. Meursault mu bez jakýchkoliv okolů řekl, že v Boha nevěří. Kaplan ho prosil, aby si to ještě rozmyslel, a zeptal se ho, zda už přemýšlel, co bude potom, když zemře. „Ano,“ odpověděl Meursault.

Když mu kaplan řekl, že se za něho bude modlit, Meursault ho chytil za límec se slovy, že všechny kaplanovy naděje a jistoty nejsou hodné ani jediného vlasu na hlavě ženy. Vždyť každý člověk, i tento kaplan, je odsouzen na smrt, a proto mu nezáleží na tom, kdy a jak zemře.

„Zemřeme všichni, tak jaký je v tom rozdíl? Žádný,“ zakřičel Meursault – „ať byl nevinný nebo vinný, ať byl ženatý anebo měl přátele – na tom vůbec nezáleží!“

- 1. Tato scéna z knihy Alberta Camuse, Cizinec (The Stranger) odhaluje pocity člověka, který žije bez naděje. Na základě toho, co jsme studovali v prvních dvou úkolech, co bys řekl Meursaultovi, kdybys byl kaplanem a chtěl mu dát naději?**

Shrnutí

V celém Starém zákoně se setkáváme se zaslíbením naděje, kterou můžeme mít v Ježíši Kristu. Tato naděje není ve skutečnosti ničím jiným, jen přivlastněním si zaslíbení uvedených ve starozákonních Písmech.

JEŽÍŠ – NAŠE NADĚJE I.

Základní verš

„...a řekli: »Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet.«“ (Sk 1,11)

Hlavní myšlenka

V prvních dvou úkolech jsme studovali téma naděje ve Starém zákoně. Zjistili jsme, že tato naděje byla založena nejen na Bohu, ale také na zaslíbeních o Mesiáši a jeho příchodu. Naděje ve Starém zákoně byla adventní nadějí a je zřejmá i v Novém zákoně. Tématem tohoto úkolu je naděje na jeho návrat, jak ji opět získali ti, které vykoupil při svém prvním příchodu.

Po éře prvokřesťanské církve adventní naděje zjevně ochabla a ocitla se ve stojatých vodách víry. Když byla církev oficiálně uznána, naděje jakoby ustoupila do pozadí. Stále více a více byla nahrazována vírou, že při smrti vystupuje duše do nebe.

Vznikala různá hnutí, která chtěla opět poukázat na biblickou perspektivu naděje. I tato hnutí však byla unášena proudem politických poměrů a různých extrémů. Velké probuzení adventní naděje nastalo na konci prvního tisíciletí. To největší v letech 1830-1840. V tomto úkolu budeme mluvit o důležitosti této naděje pro naši víru.

TEN SAMÝ JEŽÍŠ

Sk 1,11

Možná se to zdá trochu nepochopitelné, ale někdy jako bychom zapomínali na to, že se při druhém příchodu vrátí samotný Ježíš Kristus. Nejdůležitější však je, že se tehdy nevrátí někdo, koho neznáme. Naopak, je to návrat našeho „Pána Ježíše“ (Sk 15,11), našeho „dobrého pastýře“ (J 10,11), Původce a Dokonavatele naší víry (Žd 12,2) a toho, který nás nazval svými „přáteli“ (J 15,15). On je ten, kdo se vrátí.

1. Přečti si uvedené verše a i přesto, že vyjadřují tu samou myšlenku různými způsoby, napiš, co mají společného a kdo příslib dal.

J 14,28 _____

Ko 3,4 _____

Žd 9,28 _____

1 J 2,28 _____

Zj 22,20 _____

Boží slovo je zcela jasné. Ať už to říká sám Ježíš nebo Pavel, Petr či Jan, všichni zvěstují tu samou pravdu – vrátí se Pán Ježíš Kristus.

2. Jestliže se vrátí Pán Ježíš, proč je důležité, abychom ho už nyní osobně poznali? Jeho příchod na nebeských oblacích bude velmi dramatický. Děsivé události způsobí, že se mnozí rozutečou ve snaze zachránit si svůj život. Jiní naopak prohlásí: „Hle, to je náš Bůh. V něho jsme skládali naději a on nás spasil. Je to Hospodin, v něhož jsme skládali naději, budeme jásat a radovat se, že nás spasil.“ (Iz 25,9). Jaký je v tom rozdíl?

JE JEŽÍŠŮV PŘÍSLIB JISTÝ?

J 14,3

Mnozí současní teologové odmítají, že druhý příchod a Ježíšův příslib viditelného návratu může být doslovná událost. Jeho slova vysvětlují různými způsoby, které mohou znamenat všechno jiné, než jen přesně to, co Ježíš řekl – že to bude doslovné, hmotné zjevení z nebe, kterým se ukončí dějiny současného světa. Někteří tvrdí, že Ježíš nikdy neřekl, že se vrátí; jiní zase, že učedníci nepochopili správně jeho slova. Další trvají na tom, že i když řekl, že se vrátí, zřejmě se spletl anebo tím myslel nějaký neviditelný příchod v Duchu, a ne doslovný fyzický projev.

- 1. Vyhledej si uvedené verše, ve kterých Ježíš mluví o svém návratu. Zdají se ti být dostatečně jasné a srozumitelné? Našel jsi v nich něco, co by snad naznačovalo něco jiného než doslovný, viditelný návrat?**

Mt 24,27 _____

Mt 24,30 _____

Mk 13,26.27 _____

L 9,26 _____

J 14,3 _____

Sám Ježíš jistě a velmi přesvědčivě mluvil nejenom o tom, že se vrátí, ale i o tom, jak se vrátí. Proč se potom setkáváme se skepticismem i mezi těmi, kteří tvrdí, že věří tomu, co je napsáno v Bibli? Příčiny jsou různé, avšak jedna z těch nejdůležitějších je, že žijeme ve věku racionalismu, vědy a empirických důkazů. Jinými slovy, jestli se to nedá otestovat v laboratořích nebo různými vědeckými přístupy podle přísných pravidel vědecké metodologie, budou to raději považovat za mýtus dokonce i ti, kteří se považují za křesťany. Kromě toho, nic podobného, co Ježíš řekl o svém návratu, se v dějinách tohoto světa ještě nestalo, tak proč by měl někdo věřit, že se to stane v budoucnosti?

- 2. Nikdo z nás není imunní vůči vlivům okolí. Zamysli se nad svou vírou a polož si otázku: Nejsem i já ovlivněn různými domněnkami a tvrzeními, které mohou způsobit, že začnu pochybovat o Božím slově?**

PRVNÍ A DRUHÝ PŘÍCHOD

Ze všech důvodů, pro které křesťané musí věřit a důvěřovat velké naději o druhém příchodu, není nic lepšího než to, co se stalo při prvním příchodu. První příchod je zárukou druhého příchodu.

Vždyť jaký význam by měl první příchod, kdyby nebyl i druhý? Jaký smysl by měla Kristova smrt na kříži, kdyby nevedla ke vzkříšení z mrtvých a nesmrtelnosti? Být ospravedlněn a vykoupen – což to nemá žádnou souvislost s nadějí a s příslibem Kristova návratu?

1. Někteří argumentují tím, že Ježíš sám svým životem a smrtí ukázal dobrý příklad, jak máme žít, ale nic víc. Jak bys reagoval na tento názor?

Je pravda, že nám Ježíš nechal dobrý příklad. Ale dobrým příkladem nám byli také Martin Luther King, Matka Tereza nebo Mahátma Gándhí. Nám však jen dobrý příklad nestačí. Potřebujeme Spasitele, který zamřel za nás, abychom mohli být ospravedlněni a vykoupeni. Nestačí, že nám někdo řekne, že máme nastavit i druhou tvář, ujit i další kilometr nebo milovat i nepřátele. Potřebujeme někoho, kdo může oživit naše suché kosti z hlíny (Iz 26,19), kdo obleče naši smrtelnost do nesmrtelnosti (1 K 15,53) a kdo změní naši porušenost na neporušenost. Martin Luther King, Matka Tereza ani Mahátma Gándhí to učinit nemohou.

Dokáže to pouze Ježíš a při svém druhém příchodu to také učiní. Tehdy se všechno to, na co nyní upínáme svou naději, stane skutečností; naplní se zaslíbení, která Bůh dal.

Rádi říkáme, že Kristus dokonal své dílo na kříži. V jistém smyslu ano, ale zároveň musíme připomenout, že není ještě zcela dokončeno, dokud všichni vykoupení nebudou oděni nesmrtelností tam, kde už hřích nikdy nepovstane. Potom bude všechno jednou a provždy dokonáno. To je naše velká naděje, která dává smysl všemu, čemu věříme. Dobrou zprávou je, že záruku druhého příchodu máme v tom, co pro nás Ježíš učinil při svém prvním příchodu.

2. Jaký význam má odpuštění, ospravedlnění, spasení a vykoupení bez Kristova návratu, kdy obleče své svaté do nesmrtelnosti? To je důvod, proč Písmo ne vždycky činí rozdíl mezi prvním a druhým příchodem. Jsou to dvě části jednoho celku. První příchod je „rozhodující“, ale musí být završen druhým příchodem. Uvažujte o tom, dokud nenabudete úplně jistoty druhého příchodu.

BEZ ZKLAMÁNÍ**Ř 5,5**

Nemůžeme být zklamáni, protože o této naději nás ujistil sám Bůh. „Neexistuje nic v tomto světě ani v budoucím, na co se můžeme spolehnout, s výjimkou jeho kříže. Takzvaná naděje v něco, co není v něm, se určitě změní ve zklamání. Avšak naděje v to, co je v něm a s ním, se naplní s takovou jistotou, jako je jisté, že on žije.“ (EGW, RH, 24. 6. 1902)

1. Uvažuj o tom, co napsala E. Whiteová. Co měla na mysli, když říká, že neexistuje nic ani v tomto světě ani v budoucím, na co bychom se měli spolehnout, kromě Kristova kříže? Jak tomuto výroku rozumíš?

Určitě si vzpomínáte na chvíle, kdy jste prožívali nějaké zklamání. Opustili vás přátelé. Ten, komu jste důvěřovali, selhal. Je to smutné, že takovéto zkušenosti jsou takřka běžné. Jestliže se však spoléháte na Boha, vaše důvěra se upírá správným směrem, protože Bůh je zcela důvěryhodný.

Ježíš Kristus sám řekl: „Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mne.“ (J 14,1)

Podobně i Pavel upírá pohled sboru v Římě na důvěryhodného Boha, který je zdrojem naděje: „Bůh naděje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého.“ (Ř 15,13)

Bůh nás stále znovu ujišťuje o existenci budoucího života a vzkříšení z mrtvých. I při pohřebních slavnostech připomínáme tuto naději: „V jistotě naděje vzkříšení k věčnému životu v našem Pánu Ježíši Kristu vkládáme toto tělo do země, hlínu do hlíny, popel do popela, prach do prachu.“ (The Book of Common Prayer)

Život na této zemi je nedokonalý. Často nedokážeme dosáhnout své cíle. Lidé okolo nás umírají. V naději na vzkříšení se však nezklameme. Teolog Reinhold Niebuhr napsal, že nic z toho, co je skutečně hodnotné, nedosáhneme v tomto životě; proto musíme být spaseni nadějí.

2. Jak bys to vysvětlil a aplikoval do svého života a svých zápasů, když čekáš na naplnění zaslíbení, které máme v Ježíši?

UTOPIE?

V roce 1516 psal Thomas More o jistém národě, ve kterém byla nízká kriminalita a kde nebyli žádní chudí. V této nádherné zemi měl každý dost práce, nemocní měli přiměřenou péči, města byla dokonale naprojektována a krásně vystavěna, lidé se těšili absolutní náboženské svobodě. Největším potěšením pro ty, kdo v této zemi žili, bylo činit dobro druhým.

Jaké je jméno této země? Utopie – což znamená nereálná, neskutečná představa.

Thomas More věděl, co činí, a svůj ostrov fantazie pojmenoval Utopie, protože takový (od pádu do hříchu) nikdy neexistoval a dokud se Pán nevrátí, ani existovat nebude.

I když je to zcela normální, že lidé touží po něčem lepším, v Písmu nenacházíme žádný příslib nějaké podobné „utopie“ pro tento svět, alespoň ne dříve, dokud sám Bůh radikálně nepřetvoří tuto zemi při Kristově návratu. Ježíš vykresluje ve svém známém kázání v Mt 24 takový obraz lidstva, který pochovává všechny utopistické představy a fantazie.

1. Přečti si Mt 24. Všimni si zvláště toho, co v souvislosti s dobou konce říká Ježíš o stavu světa před druhým příchodem (v. 4-12.21.24.36-39) Vlastními slovy shrň a popiš poměry, o kterých Ježíš mluví. Odpověz na otázku: Existuje nějaká naděje v tomto životě? V čem spočívá naše největší naděje?

„Víra v Ježíše Krista bez očekávání jeho parúzie (řecky – druhého příchodu) je důkazem, že člověk není spasen a toto zaslíbení nebere vážně. Křesťanská víra bez očekávání parúzie se podobá žebříku, který nikam nevede a končí v prázdnotě.“ (Emil Brunner)

2. Souhlasíte nebo nesouhlasíte s těmito Brunnerovými slovy? Zkuste vytvořit další analogie, které by vystihly, čemu se křesťanská víra bez naděje na druhý příchod podobá.

DOPORUČENÉ STUDIUM

Jak se naděje postupně vytrácela (poučení z minulosti). Z Nového zákona víme, že apoštolové a prvokřesťanská církev se skutečně těšili a intenzivně očekávali brzký příchod Spasitele. Skutečnost, že Ježíš dlouho nepřicházel, způsobila, že tato naděje pozvolna slábla. Zanedlouho tato živá touha a požehnaná naděje zcela zemřela. V polovině druhého století naděje na Kristův návrat zanikla jako polozapomenutý sen. Ve čtvrtém století se stala jakousi zastaralou součástí víry, která neměla žádný vliv.

Mnoho problémů způsobily v této době dva myšlenkové proudy: řecká filozofie a židovská očekávání.

Řecká filozofie s sebou přinesla víru v nesmrtelnou duši. Ve spojení s křesťanstvím vytvořila představu duše, která při smrti odlétá do nebe. Snad to byla útěcha pro martyry, možná, že se věčné království zdálo být trochu bližší, možná to jen vyhovovalo tehdejší představám a očekáváním (pro Řeky byla představa vzkříšení nepřijatelná, protože tělo bylo zlé). V každém případě, Kristův slavný návrat se přeměnil na duši letící do nebe...

Také židovská očekávání měla svůj podíl na pohřbení adventní naděje. Naděje na pozemské království Mesiáše a svrchovanost Izraele ve spojení s křesťanskou nadějí vytvořily tzv. millerianismus – příchod tisíciletého království Krista na zem, kdy se naplní touhy všech věrných. S tímto názorem, podobně jako i s řeckou filozofií, se můžete setkat i dnes.

Diskusní otázky

- 1. Ať je jakýkoliv pokus o vytvoření „utopie“ zde na zemi odsouzen k zániku, znamená to, že bychom se ani neměli pokusit ulehčit svůj úděl nebo úděl svých přátel?**

Shrnutí

Adventní naděje je soustředěna na „toho samého Ježíše“. Tato skutečnost je pro nás ujištěním, že ať se děje cokoliv, máme záruku, že Pán, kterého milujeme, nás zachrání a spasí. Pokud jde o naplnění Ježíšových zaslíbení, můžeme mít absolutní jistotu v jejich naplnění.

JEŽÍŠ – NAŠE NADĚJE II.

Základní verš

„...očekávali blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista.“ (1T 2, 13)

Hlavní myšlenka

V názvu naší církve je slovo „adventisté“, což nám pomáhá identifikovat se. Toto slovo vyjadřuje náš cíl a naši motivaci, ale také smysl naší existence, protože tento název, a to více než cokoli jiného, zvěstuje naši víru v blízký příchod Ježíše Krista.

V minulém úkolu jsme probírali, že základ pro naši naději položil Ježíš svým dílem při prvním příchodu. Tím si vlastně připravil cestu pro to, co učiní při svém druhém příchodu. K tomu se upírá naše velká naděje. Nebyt této naděje (se vším, co k ní patří), můžeme zavřít naše modlitebny, přestat hlásat naše poselství a přidat se k jakékoli jiné církvi. Mělo by vlastně smysl patřit k nějaké církvi bez této naděje?

Tato významná pravda o druhém příchodu je středem naší naděje. Udržet ji živou v církvi i v našem osobním životě si však vyžaduje neustálou snahu a pozornost, protože starosti a potřeby tohoto života působí jako plevel, který ji chce udusit.

Tento týden budeme studovat texty, které různým způsobem a v různých souvislostech vyjadřují naději, kterou máme v Ježíši. Pomáhají nám pochopit, proč se jí potřebujeme držet, a to i přes stresy a napětí, ve kterém žijeme. Bez této konkrétní naděje nemáme vlastně naději žádnou.

ŽIVÍ A MRTVÍ BOHOVÉ

1 Tm 4,10

Jistý mladý muž, zničený životem, uvažoval o svých možnostech. Protože se mu nic nedařilo, zůstávalo mu jediné – skočit z Eiffelovy věže. Tak rychle by mohlo být po všem. Vyřešily by se všechny jeho problémy. A přece váhal a váhal, ani ne tak ze strachu ze smrti, ale proto, že uprostřed všech svých trápení a problémů mu ještě stále zůstával malý záblesk naděje. Říkal si, že možná přece je nějaký Bůh, který nejen existuje, ale který ho miluje a stará se o něj. Tato naděje mu nedovolila skočit.

Tento bývalý mladý agnostik je dnes adventistickým kazatelem, který se o tuto naději dělí se světem.

1. Proč každý z nás potřebuje nějakou „naději“, která by ho „držela nad vodou“? Může člověk žít v tomto světě bez naděje? Proč by vůbec někdo měl žít bez naděje?

Naše naděje se zakládá na Bohu, jedině na Bohu. Naše naděje není spolehnutím se na něco nebo někoho jiného, protože to něco nebo někdo nám mohou poskytnout jen to, co je dočasné a pomíjitelné. Jedině Bůh nám může poskytnout věčnou naději, kterou čas neoslábí, spíše naopak. Naděje Starého a Nového zákona je podstatou naší víry v Boha. Věřit v Boha, o kterém mluví Bible, znamená mít naději. Jaký význam by měla víra, kdyby nevedla k naději? Žádný. Víra a naděje, i když to není to samé, jsou si velmi blízké. Jedno nás přivádí k druhému. Je těžké představit si víru bez naděje nebo naději bez víry.

2. Jak rozumíš Pavlovým slovům, že Ježíš je Spasitel všech lidí? Co to znamená? Co to ale neznamená?

3. Pozorně si přečti 1 Tm 4,10. Proč Pavel napsal tato slova? Jaký smysl má spoléhat se na něco jiného než na „živého Boha“? Co byste si představili pod pojmem „mrtvý bůh“? Jdete snad za nějakými „mrtvými bohy“?

NEJVĚTŠÍ NADĚJE

1. Přečti si J 14,1-3. Vyjmenuj aspoň tři konkrétní věci, které nám Ježíš v těchto verších zaslubuje.

2. Napiš vlastními slovy do řádků, co tato tři zaslíbení znamenají. Jakou naději v sobě obsahují a čím se tato naděje liší od kterékoliv jiné naděje, kterou bychom možná mohli mít?

„Druhý příchod Ježíše Krista je absolutně nevyhnutelnou pravdou v biblickém učení o vykoupení. Bez jeho slavného návratu by Boží dílo zůstalo navždy nedokončeno. Jádrem spasení, pokud jde o minulost, je Kristus na kříži; jádrem spasení, pokud jde o budoucnost, je Kristus přicházející v slávě.“ (George Eldon Ladd)

Není žádných pochyb o tom, že největší nadějí křesťanů je příslib druhého příchodu. Druhý příchod a vše, co s ním souvisí, je nadějí a konečným cílem všeho, čemu věříme. Až při druhém příchodu bude naše víra úplně a definitivně obhájena. Teprve potom vše to, co jsme přežili, vytrpěli a čemu jsme věřili, přinese své ovoce. Až potom se všechny naše naděje definitivně stanou skutečností. Do té doby nám zůstává pouze naděje. Naděje je výborná věc, ale dříve nebo později se musí naplnit, neboť jinak se stává falešnou nadějí. A falešná naděje není ničím jiným než lží. Kdo by chtěl věřit lži?

3. Chvilí přemýšlej o své víře v Krista a o všem, čemu věříš. Proč je to bez zaslíbení a naděje na druhý příchod zbytečné? Anebo není tato naděje až tak potřebná?

NADĚJE NA TO, CO JEŠTĚ NEMÁME

Ř 8,24

1. Pavel říká, že jsme byli spaseni v naději. V jaké naději? Odpověď nacházíme v předešlých verších. Proč o tom Pavel ve verších 18-24 mluví? Co má na mysli, když mluví o „slávě, která má být na nás zjevena“ (v. 18), o „vykoupení svého těla“ (v. 23) nebo o tom, že „samo tvorstvo bude vysvobozeno z otroctví zániku“ (v. 21)? Na jakou konkrétní událost myslí? Proč je to pro nás zdrojem naděje?

Stejně tak jako „věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme“ (Žd 11,1), i svoji naději upíráme k něčemu, co sami pro sebe učinit nemůžeme. To je velmi důležitý bod. I přes všechny metody, trendy, knihy a kazety o tom, jak se můžeme svépomocí zdokonalovat, výsledek je ten, že naší největší nadějí zůstává něco úplně jiného mimo nás, něco, co ani nevidíme. Je to ve věčném Bohu, který je nejenom naším Stvořitelem, ale i naším Vykupitelem – je to Ježíš. Naše naděje spočívá v jeho díle vykoupení, které bude završeno při druhém příchodu, kdy se všechno to, o čem Pavel v Ř 8,18-23 mluví, naplní.

2. Co chce Pavel říci, když praví, že „naděje však, kterou je vidět, není už naděje“ a ani člověk nemůže doufat v to, co „vidí“?

Jestliže máte slovník českého jazyka, podívejte se, jak je naděje definována. Mnohé definice naděje obsahují slovo „očekávání“, které souvisí s budoucností. Správné chápání významu slova naděje předpokládá touhu po něčem, co ještě nemáme a co očekáváme, protože to chceme mít. Právě o tom Pavel mluví: Ještě nemáme to, po čem toužíme (kdybychom to už měli, nepotřebovali bychom už naději), ale můžeme v to doufat. Tato naděje nám pomáhá jít vpřed a drží nás nad hladinou. Hebrejský výraz pro naději obsahuje tu samou myšlenku – to, co čekáme v budoucnosti.

3. Naší jedinou nadějí je něco, co jsme ještě neviděli a co jsme ani neměli – druhý příchod. A přece máme mnoho důvodů držet se této naděje. Není to slepá ani bláznivá naděje. Uvedte tři nebo čtyři hlavní důvody, proč máme mít tuto naději. Co získáme, když se Ježíš vrátí?

NEVINNÍ A BEZÚHONNÍ

Ko 1,21-23

V těchto několika verších Pavel zachycuje další aspekt naděje, která se nezakládá na nás, ale jedině na smrti a vzkříšení Ježíše Krista. Tato naděje se nesoustřeďuje na to, co my uděláme, ale jedině na dokonalé skutky Ježíše Krista, které jsou nám připočítány vírou. Všimni si uvedeného pořadí: (a) svými bezbožnými skutky a ve svém smýšlení jsme byli Božími nepřáteli; (b) díky Ježíši, skrze jeho smrt, my – hříšné a nesvaté bytosti, jsme byli smířeni se svatým Bohem; (c) před Bohem jsme nyní představeni jako „nevinní a bezúhonní“ v jeho očích; (d) tato naděje je naší nadějí, pokud jí věříme. Při druhém slavném příchodu se tato naděje naplní.

1. Co to znamená, že jsme před něho postaveni „nevinní a bezúhonní“? Jaká jediná cesta vede k tomu, že hříšné bytosti, dokonce i ti, kdo žijí životem víry, mohou být představeni jako „nevinní a bezúhonní“?

Zde je jasně ukázána naděje, kterou máme v Ježíši. Bez ohledu na naši poslušnost a poctivý život, bez ohledu na to, kolik ovoce jsme k Boží slávě přinesli, nikdo z nás nemůže stát před Bohem jako nevinný a bezúhonný. To je důvod, proč máme Ježíše. On nás díky svému životu a smrti obleče do čistého roucha své spravedlnosti, které je skutečně „neposkvřené a bez úhony“. Vírou je tato spravedlnost připsána i nám. Je proto důvod mít naději!

„Nemáme vlastní spravedlnost, kterou bychom mohli obstát před požadavky zákona Božího. Kristus však pro nás připravil východisko. Žil na zemi uprostřed týchž zkoušek a pokušení, jimž musíme čelit my. Přesto žil bez hříchu. Zemřel pro nás a nyní nám nabízí, že vezme na sebe naše hříchy a dá nám svou spravedlnost. Odevzdáš-li se mu a přijmeš-li ho za svého Spasitele, budeš jeho zásluhou považován za spravedlivého, ať je tvůj život sebehříšnější. Kristův charakter stojí na místě tvého charakteru a Bůh tě přijímá tak, jako bys byl nehřešil.“ (CK 62)

2. Skutečně věříš těmto slovům? Jestliže ano, jak by mohla tato naděje nezměnit tvůj život? Jestliže ho nezměnila, polož si otázku: Skutečně tomu věřím?

POSLEDNÍ UDÁLOST

Da 2,44

Jsme adventisté sedmého dne. Svým jménem zvěstujeme, že věříme v blízký návrat Ježíše Krista. Pouze když si člověk uvědomí, čeho všeho se Kristův návrat týká, může pochopit důležitost této pravdy, a to nejen pro křesťany, ale pro každou lidskou bytost, živou i mrtvou. Kde bychom bez ní byli? Jakou naději bychom měli? Sotva si to dokážeme představit.

1. Všechny následující verše mluví o druhém příchodu Ježíše Krista. Napiš, co se při této události stane:

Da 2,44 _____

Da 7,27 _____

1 Te 4,16.17 _____

2 Te 2,8 _____

Zj 14,14-16 _____

2. Druhým příchodem končí existence světa v podobě, ve které ho nyní známe. Mnohým přinese smrt a mnohým věčný život. Uvažuj o těchto zaslíbeních a pochop jejich dalekosáhlý význam. V souvislosti s touto neuvěřitelnou událostí si musíme položit otázku: Jak bychom měli žít v očekávání této události? Co je přitom naší jedinou nadějí?

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Význam učení o druhém příchodu nemůže být pro adventisty sedmého dne dostatečně zdůrazněn. Pro naše hnutí je to nejdůležitější pravda, otázka života a smrti.

Adventisté sedmého dne se zavazují k víře a hlásání bezprostřední blízkosti druhého příchodu Ježíše Krista. Kdybychom se z jakéhokoliv důvodu zřekli této pravdy nebo ji přestali s jistotou zvěstovat, zničili bychom sami sebe. Kdybychom otevřeně nebo skrytě popřeli blízkost návratu našeho Pána, sami bychom přispěli k našemu zániku.

Velkolepé hnutí očekávající druhý advent bylo založeno na přesvědčení, kterého se naši průkopníci odhodlaně a neoblomně drželi – že dlouho očekávaný návrat Ježíše Krista je velmi blízko. Bez tohoto přesvědčení by nebylo žádného adventního hnutí ani žádní adventisté sedmého dne...

Víra v bezprostřední blízkost druhého příchodu Ježíše Krista je důvod a základ naší existence... Jestliže nevěříme, že Kristův druhý příchod je přede dveřmi, nepatříme k adventnímu hnutí. Jestliže se této víry nedržíme, nemáme tu dnes co dělat.“ (Arthur S. Maxwell)

Diskusní otázky

- 1. Mohou mít adventisté naději bez naděje na druhý příchod? Kdyby nebylo druhého příchodu, v co bychom doufali? Jaký smysl by měla naše víra? Jaký důvod bychom měli pro to, abychom byli adventisté, nebo alespoň křesťané, kdybychom neměli tuto naději?**
- 2. Adventní naděje je to samé, jako mít naději v Ježíši. Proč? Svými slovy napiš, proč to, co Ježíš učinil při svém prvním příchodu, nám dává naději, pokud jde o druhý příchod. Diskutujte o tom ve své třídě.**

Shrnutí

Ježíš jako naše naděje je nadějí věčného života, který nám bude dán jeho prostřednictvím. Jeho smrtí a vzkříšením při prvním příchodu je nám zaslíben věčný život a sláva při jeho druhém příchodu.

JISTOTA NAŠÍ NADĚJE

Základní verš

„Ale já budu vyhlížet k Hospodinu, čekat na Boha, který mě spasí. Můj Bůh mě vyslyší.“ (Mi 7,7)

Hlavní myšlenka

Říkáme, že máme naději. Co je však touto nadějí? Jaké to má důsledky? Co to znamená? Co je zárukou naší naděje?

I když se v tomto životě těšíme z mnohých dobrých věcí a máme velkou radost z dosažených výsledků, je to vždy dočasné a poznamenané zlem. Bolest, strach a trápení se nevyhnou nikomu, ani těm nejšťastnějším. Mnozí jsou v životě přímo pronásledováni problémy, bolestí a starostmi.

Naší velkou nadějí je, že tento život není všechno, co máme. Ať nás potká dobro či zlo, ať trvá dlouho nebo krátce, ať prožíváme smutek nebo radost – naše pozemská pouť je jen velká námaha v porovnání s tím, co na nás čeká na konci.

To je jistota naší naděje, a je to mocná naděje. Je tak silná, že dokáže změnit způsob našeho života.

V tomto týdnu si z dějin připomeneme několik osobností, jejichž život se v mnohém ani nemusí lišit od našeho, protože i oni, podobně jako my, čelili zkouškám, bolesti a smrti. Jejich nadějí však bylo to, že po veškerém trápení je čeká něco úžasného. Jestliže nás tato naděje nezmění, je pro nás úplně bezcenná.

VLIV NADĚJE

Francouz Blaise Pascal napsal: „Člověk nepotřebuje mimořádné duševní schopnosti, aby si uvědomil, že v tomto životě neexistuje pravda a plné uspokojení, a že všechny naše radosti jsou jen marnost, naše trápení je nekonečné a v každé chvíli nás ohrožuje smrt...“

„Přemýšlejme o tom a potom řekněme, zda není nepochybně jedinou dobrou věcí v životě naděje na jiný život a že šťastní budeme jen tehdy, když se k němu přiblížíme.“
(Pensées, Dr. A. J. Krailsheimer)

1. Co zde Pascal říká? Souhlasíš s jeho výrokem, nebo nesouhlasíš? Jak souvisí následující verše s uvedeným citátem? Co nám tyto texty říkají a do jaké míry se hodí k celkovému obrazu adventní naděje?

Kaz 1,14 _____

PI 3,26 _____

L 21,28 _____

Adventní naděje není jen nějaká nauka nebo událost daleké budoucnosti. Je to víra, která mění způsob našeho života – vše zažít zde a hned. Anebo, aspoň si to řekněme, by tomu tak mělo být. Proč?

2. Napiš aspoň tři důvody, proč má naděje na druhý příchod a na nový život v novém světě ovlivnit náš současný život na tomto světě. (Jak například ovlivní tato naděje náš postoj k smrti?)

3. Co byste v posledních dnech nebo týdnech udělali jinak, anebo možná neudělali vůbec, kdybyste neměli naději a zaslíbení druhého příchodu?

POŽEHNANÁ NADĚJE

Tt 2,13

Annie Smith, sestra Uriaha Smitha, patřila k těm, kteří v roce 1844 očekávali příchod Ježíše Krista. Prožila velké zklamání a opustila víru. Po určité době se však připojila k adventistům, kteří zachovávali sobotu. Pomáhala při vydávání brožur a letáků. Tuto práci upřednostnila před dobře placeným učitelským povoláním. Pravděpodobně prožila zklamání v lásce. Když jí bylo 27 let, zemřela na tuberkulózu.

Smutný a těžký život? Možná. Z našeho omezeného pohledu se nám to alespoň tak zdá. Na druhé straně však Annie napsala mnoho písní a básní, které zachycují jistotu její naděje – skutečně živé naděje, která překračuje práh života, který nám tento hříšný svět nabízí.

„Jako poutníci v tomto temném údolí hříchu
setkáváme se s utrpením, nenávistí a posměchem.
Procházíme bránou smrti, dokud se nenavrátní náš Král,
aby vyprostil zajaté z vyhnanství.
Co může povznést našeho ducha?
Pouze tato požehnaná naděje...“

1. Verš, který ji inspiroval k těmto slovům, nacházíme v Tt 2,13: „... a očekávali blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista.“

2. Řecký výraz pro „blahoslavený“ (makarion) znamená také šťastný. Proč nás toto zaslíbení o návratu Krále může učinit šťastnými, i když procházíme „temným údolím hříchu“?

Den před svojí smrtí si Annie napsala svůj epitaf: „Toužím odpočívat v tichosti hrobu, dokud Ježíšovy kroky neozáří jeho temnotu. Umírám v naději, že se brzy opět setkám s přáteli, které miluji. Potom budu s Ním kralovat navěky.“

3. Dokud se Kristus nevrátí, jedna věc je jistá – naše smrt. Zkus napsat i ty svůj vlastní epitaf (nápis na náhrobním kamenu). Nezapomeň však na blahoslavenou naději z Tt 2,13.

NADĚJE VE SMUTKU

James White poukázal na blahoslavenou naději, když psal příteli, kterému zemřela manželka.

„Co mám říci, abych tě potěšil a vrátil radost tvé bolavé duši? Připomínám ti království nesmrtelné slávy, kdy Ježíš přijde a vzkřísí tvoji drahou manželku; jestliže zůstaneš věrný až do jeho příchodu, tebe a tvoje děti promění. Prosím, abys svůj zrak upřel na tuto krásnou naději.“

James chtěl říci asi toto: Bez ohledu na to, jaké zklamání, žal, neštěstí nebo trápení prožíváš, nevzdávej se, nepřestaň doufat, nepřestaň důvěřovat, nepřestaň věřit, protože jestliže jen na chvíli přestaneš, jsi v nebezpečí, že všechno bylo zbytečné. A Bůh přece určil, že závěr všeho bude tak nádherný, dokonalý, šťastný a harmonický, že se sotva odvážíme představit si ho. Radí nám, abychom se nenechali ovládnout náladami a pocity, ale drželi se jasných Božích zaslíbení, která nemohou zklamat. Tyto Boží přísliby, zpečetěné krví Ježíšovou, říkají, že budeme opět žít ve světě, kde už nebude nic z toho, co činí tento život tak těžký a bolestivý.

„A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: »Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi a setře jim každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo.«“ (Zj 21,3.4) Všimni si, v jakém kontextu byla tato slova napsána a odpověz na následující otázky:

- 1. Nepřebýval Bůh mezi lidmi už dávno předtím? (Ex 25,8; J 1,14) Co potom znamenají tyto verše?**
- 2. „Budou jeho lidem.“ Měl Bůh už předtím ty, kteří byli jeho lidem? (Lv 26,12; 2 K 6,16-18) Jestliže ano, co znamená, že Bůh nazývá obyvatele nebe „svým lidem“? Je snad toto zaslíbení ve Zjevení plným projevem předešlých zaslíbení?**
- 3. Text říká, že „co bylo, pominulo“. O co tu jde? Které věci jednou pominou?**

PŘÍSLIB ŽIVOTA**1 K 15,17-22**

- 1. Co nás tu Pavel učí? Abys měl plnější obraz, přečti si tyto verše v kontextu celé kapitoly. V hlavních bodech napiš krátké shrnutí.**

José, adventista z Guatemaly, říká o své naději: „Už dlouho věřím, že Ježíš přijde. Dopusud jsem nepřestal doufat. Věřím, že Ježíš přijde v pravý čas. Myslím na to každé ráno a každý večer při modlitbě. Když jsem někdy zmalomyslněn, tak přemýšlím o Ježíšově vzkříšení a držím se zaslíbení, že tak, jako on byl vzkříšen z mrtvých, budu jednoho dne vzkříšen i já. V co jiného bych doufal a čím bych potěšoval druhé? Nejdůležitější je, že tato naděje nyní dává mému životu smysl. Máme uvažovat, číst si a učit se z Bible, aby až Ježíš přijde, mohli jsme být spolu s ním šťastní navěky. Naděje je taková normální věc, ale velmi důležitá.“

- 2. Co měl José na mysli, když řekl, že tato naděje dává jeho životu smysl? Proč dává naděje na věčný život s Kristem smysl našemu životu? O své odpovědi uvažujte v souvislosti se slovy apoštola Pavla z 1. Korintským, kde mluví o tom, že jestliže nemáme tuto naději, jsme nejbídnější z lidí. Neřekl Pavel něco podobného jako José? Jak dává Kristovo zmrtvýchvstání už nyní našemu životu smysl? Jak by se měl tvůj život změnit, když máš tuto naději?**

VÍRA, NADĚJE, LÁSKA

Ko 1,4.5

Lena, dospívající dívka žijící v Rumunsku, popisuje svoje pocity z objevené naděje takto: „Nikdy předtím jsem nevěděla, že Bůh přijde opět na tuto planetu osobně. Při pomýšlení na to jsem se v první chvíli vylekala. Nyní však vím, že přijde, aby si ty, které miluje, vzal k sobě domů. Když myslím na ten den, jsem šťastná. Všem svým přátelům vypravuji, že i pro ně to bude ta nejlepší věc na světě. Děkuji Ježíši za to, že mám tak velkou víru, naději a lásku.“

1. Všimni si, jak Lena spojila víru, naději a lásku. Přečti si Ko 1,4.5

2. Pavel vlastně vyjadřuje to samé. Přečti si 1 K 13,13; Ga 5,5.6 a napiš, jaké vzájemné spojení je mezi vírou, naději a láskou.

Víra, naděje a láska určují ráz našeho nitra; ovlivňují rozhodnutí našeho srdce a stav naší mysli. Nejsou něčím přirozeným. Dostáváme je výlučně od Boha, který nám je nevnučuje, ale nabízí je všem, kteří jsou ochotni je přijmout. Musíme se každý den podřídit Pánu, který nám může dát naději, která se projeví ve víře a lásce. Abychom měli tuto naději, musíme si ji přisvojit a zosobnit; čerpat z ní pokoj, štěstí a pochopit její smysl. Jen tak nastane v našem životě dramatická změna; jen tak plně oceníme naději, kterou v Ježíši máme.

3. Přečti si Ga 2,20. Všimni si, jak osobně Pavel chápal, co pro něho Kristus učinil; jak osobní byla jeho naděje. Co můžeš učinit, aby naděje, kterou máme v Ježíši, byla pro tebe tak osobní, jako pro Pavla? Jak si ji přivlastníš?

DOPORUČENÉ STUDIUM

„To je ta ‚živá naděje‘, že Ježíš Kristus nás vzkřísí z mrtvých. Není v ní žádná pochybnost nebo nejistota. Křesťanská naděje není jakási neurčitá touha po něčem, co se týká mlhavé a nejisté budoucnosti, ale pevné držení se toho, co je a co přijde. Není to pouze ‚větší naděje‘, ale největší, protože jsme se naučili věřit, že Boží milosrdenství spočívá na nás podle toho, jak na něj čekáme. Oplývejme tedy neustále touto nadějí.“ (EGW, RH, 24. 6. 1902)

„Jsme rádi, že náš Pán, v kterého věříme a kterému důvěřujeme, se brzy vrátí na zem pro svůj čekající lid. Potom budeme navždy s ním, naším laskavým Vykupitelem. Už nebude více hříchu, který by nás odloučil od Boha. Potom se setkáme se svými drahými, které jsme ztratili, a nikdy se s nimi už nerozloučíme. Věčný život, věčný domov v království našeho Boha! ‚Blahoslavená naděje!‘ Jak velmi toužíme být už tam! Jsme unaveni hříchem, pokušením, únavou, bolestnými zklamáními, odloučením, slzami a hříchem narušené země. Chceme se vrátit domů do Otcovského domu.“ (J. M. Hopkins; RH, 13. 5. 1920)

Diskusní otázky

- 1. Jaký význam má naděje a zaslíbení Kristova návratu pro tebe osobně? Výše uvedený citát od E. Whiteové je z dopisu, který psala svým dětem. Jak by ses o své naději na Kristův příchod rozdělil s někým, koho máš rád a na kom ti záleží?**
- 2. Všimni si, s jakou jistotou to E. G. Whiteová říká. Na čem se tato její jistota zakládá? Co můžeme učinit, abychom získali stejnou jistotu?**

Shrnutí

Žít s nadějí znamená učinit ji středem. Naděje jako perspektiva do budoucnosti je velmi důležitá; dává životu smysl a cíl. Říká nám, kam spějeme, dodává nám jistotu při uskutečňování změn a vede nás k tomu, abychom pomáhali těm, kteří jsou okolo nás.

NADĚJE – MOTIVACE K MISII

Základní verš

„Když tedy máme takovou naději, smíme vystupovat s plnou otevřeností a jistotou.“ (2 K 3,12)

Hlavní myšlenka

Když uvažujeme o pověření nést evangelium, často si klademe otázku: Není toto svědectví slabé, křehké a nejisté? Určitě ne. Náš dosah je „velmi silný“, protože je zaměřen na nám Bohem danou naději, o kterou se dělíme s druhými. Jsme společenstvím naděje; stali jsme se dědici naděje na věčný život. Jak bychom mohli (anebo se odvážili) nechat si tuto naději pro sebe?

Naděje nás inspiruje ke sdílení. Očekávání blízkého příchodu Ježíše Krista je motivující silou k misii. Jestliže je naděje v popředí našeho poselství k světu, potom si můžeme být jisti, že se Bůh postará o to, aby byla jeho zaslíbení pochopena. „Pojďte,“ vyzývá Pán ztracené. Když přijdou, musíme být připraveni upřímně a srdečně se o svoji naději podělit, aby Boží láska mohla zářit skrze nás a aby ji mohli vidět ti, kteří ji tak zoufale potřebují.

Jako společenství naděje jsme možná „hliněnými nádobami“, ale dosáhli jsme neocenitelného pokladu víry a naděje; ne však proto, abychom si ho drželi a hromadili pro sebe, jako to dělají někteří moderní lakomci, ale máme ho rozdávat všem, kteří jej budou ochotni přijmout. Jsme vyzváni šířit naději a povzbuzovat všechny, se kterými se setkáme.

I když prožíváme různé problémy a zkoušky, tragédie nebo žal, nemáme být smutní jako ti, kteří nemají žádnou naději. Anglické přísloví říká: V zemi naděje nebyvá nikdy zima.

SVATÁ SMĚLOST

2 K 3,12

Bez toho, abychom byli pyšní nebo namyšlení, máme směle šířit Boží evangelium o naději. Jak bychom mohli přesvědčit jiné o důležitosti této naděje, kdyby nebyla výrazná a podstatná v našem životě?

Příklad: Představ si, že jsi podomní prodavač štětců. Co myslíš, kolik bys jich asi prodal, kdybys je prodával tímto stylem?

„Dobrý den. Prodávám štětce, i když si nemyslím, že to jsou ty nejlepší. Ale jsou docela dobré. Někdy je používám i já, ale ne vždy. Možná byste si mohli koupit aspoň jeden, kdybyste skutečně chtěli. Je to přece jen lepší, než nemít nic.“

Zanedlouho se jistě ocitnete na úřadu práce a budete si hledat nové zaměstnání. Prodavači vědí, jak důležité je nadšení a přesvědčivost. Největším svědectvím je doporučení od člověka, kterého znáte a kterému důvěřujete. Podobně je tomu i v případě, když se křesťan dělí o svoji naději. Můžeme být skutečně smělí, protože „nezvěstujeme sami sebe, nýbrž Krista Ježíše jako Pána...“ (2 K 4,5)

1. Přečti si 2 K 4,5. Co by nám na základě tohoto verše mělo dát smělost, jistotu a podnět k tomu, abychom svědčili o naší víře? Na co se naše víra nesoustřeďuje?

Přečti si Sk 4,1-22. Petr a Jan byli zajati, uvězněni a následující den předvedeni před náboženské vůdce, kteří chtěli vědět „jakou mocí a v jakém jménu“ to činili. (v. 7) Vzhledem k tomu, s kým Petr a Jan strávili poslední roky, lepší otázku ani nemohli dostat. Třináctý verš říká, že se představitelé divili, s jakou „smělostí“ na jejich otázku odpovídali.

Přečti si ještě jednou tuto stať a napiš, co z toho, co Petr a Jan řekli nebo učinili, ukázalo na jejich smělost. Potom si polož otázku: Proč dali tuto smělost najevo? Co jim dalo odvahu tak otevřeně a nebojácně svědčit o svém Pánu? Odpověď určitě najdete v uvedených textech.

2. Ještě jednou si přečti Sk 4,13. Co nám chce tento verš říci, když uvádí, že náboženští představitelé viděli, že tito muži „bývali s Ježíšem“? Jak vypadají a jak se chovají ti, kteří jsou „s Ježíšem“?

POSELSTVÍ A POSLÁNÍ

Mt 9,35

Když žil Ježíš jako člověk na této zemi, velmi často uzdravoval a naplňoval potřeby padlého lidstva. Jako adventisté sedmého dne věříme, že jsme jako následovníci Ježíše Krista povoláni činit to samé. To je důvod, proč máme nemocnice a zdravotnické misijní pracovníky po celém světě. Je to součást toho, kým jsme, co děláme a proč tu jsme.

Musíme však připomenout, že uzdravení samo o sobě nebylo Ježíšovým prvořadým a konečným cílem. Jistě to bylo dobré, když přinesl úlevu trpícím, ale je pravděpodobné, že každý, koho uzdravil, po určité době opět onemocněl, a je jisté, že později také zemřel. Dokonce i ti, které vzkřísil z mrtvých, později opět zemřeli. Uzdravení bylo prostředkem, jak zasáhnout lidi něčím důležitějším, než je dočasná fyzická úleva – a to příslibem spasení a života ve světě, kde už nebudou nemoci, smrt a trápení. Bez tohoto zaslíbení by bylo uzdravení sice krásné, ale jaký hlubší význam by vlastně mělo vzhledem k budoucnosti?

1. Uvedené statě mluví o Ježíšových uzdraveních. Každá z nich se nesoustřeďuje na samotné uzdravení, ale na duchovní poučení, které přichází s uzdravením: Mt 8,5-13; 9,1-8; Mk 5,1-19

Ve své službě se Ježíš setkával i s tím, že někteří byli tak rozrušeni jeho schopností naplnit jejich pozemské potřeby, že ztratili ze zřetele duchovní záměr jeho poslání. Velmi jasně se o tom píše u L 4,17.18. Když zástup viděl, jak nasycil pět tisíc lidí (J 6,1-15), násilím ho chtěl učinit králem – pozemským králem. A důsledek – musel odejít. (viz TV 377.378) Uniklo jim, kdo Ježíš je a co chce pro ně vykonat.

2. Jako adventisté sedmého dne víme, že jsme povoláni naplňovat potřeby lidí, jak to také činil Ježíš. Jakým způsobem čelíme nebezpečí, že prostředek k cíli splyne s cílem samotným? Sloužit potřebám lidstva mohou sekulární lidé zrovna tak jako i křesťané. Co však můžeme nabídnout nemocnému, hříšnému a umírajícímu světu na rozdíl od nich? Okamžik, kdy zapomeneme anebo ztratíme ze zřetele tuto odpověď, je okamžikem, kdy jsme v nebezpečí, že zapomeneme, co je naším skutečným posláním.

NADĚJE – A ZODPOVĚDNOST

Ez 3,18

1. O jaké motivaci k svědecké službě mluví tento verš?

„Nesmíte se uzavírat a uspokojit poznáním pravdy. Kdo vás seznámil s pravdou? Kdo vám ukázal světlo Božího slova? Bůh vám ho nedal na to, abyste ho přikryli nádobou. Četla jsem o výpravě, která měla vyhledat Johna Franklina. Stateční muži opustili domovy a kdesi v severních mořích trpěli nedostatek, hlad, zimu a únavu. A proč to všechno? Jen pro poctu, kterou by získali objevením mrtvých těl cestovatelů, nebo snad kvůli tomu, aby zachránili někoho z oné skupiny před strašnou smrtí, která je určitě zastihne, jestliže pomoc nepřijde včas. Kdyby zachránili jen jediného člověka, pokládali by si to za skvělou odměnu prožitého utrpení. Proto obětovali všechno svoje pohodlí a štěstí.

Mysleme na to a uvažme, jak málo jsme ochotni obětovat pro spásu hynoucích duší okolo sebe. Nikdo nás nenutí jít pryč z domu na dlouhou a únavnou cestu, abychom zachránili nějakého hynoucího smrtelníka. Vždyť v nejbližším okolí jsou všude duše, které je třeba zachránit, hynoucí lidé – muži a ženy, kteří umírají bez naděje, bez Boha – a přece jakoby se nás to vůbec netýkalo. I když ne slovy, tak svými skutky vlastně říkáme: »Cožpak jsem strážcem svého bratra?« Muže, kteří ztratili své životy pro záchranu jiných, uctívá svět jako hrdiny a martyry. Co bude s naší odměnou věčného života, jestliže nepřineseme nepatrné oběti, které Bůh žádá od nás pro spásu lidí?“ (EGW, Christian service, 93.94)

2. Porovnej tato slova s tím, co řekl Ježíš: „Komu bylo mnoho dáno, od toho se mnoho očekává.“ (L 12,48) Co nám chtějí říci? Proč bychom na to měli pamatovat zvláště my?

NADĚJE VĚČNÉHO ŽIVOTA

Tt 1,1.2

„Naděje na věčný život“ – stručné shrnutí podstaty naší víry.

„Naděje na věčný život.“ Existuje lepší naděje pro bytosti, které jsou každým úderem srdce blíže smrti? Není divu, že jsme povoláni šířit tuto pravdu umírajícímu světu. Ať dáme lidem cokoli jiného – návod, jak se zdravěji stravovat, jak zachovávat sobotu, jak přestat kouřit – nic se nevyrovná tomu, když jejich pohled upřeme na „naději věčného života“.

1. Pavel říká, že tato naděje věčného života je založena na tom, co Bůh zaslíbil „před věky“. Proč Bůh zaslíbil věčný život dříve, než člověk padl do hříchu? (viz Mt 25,34)

Ať je přesný význam tohoto zaslíbení daného před věčnými věky jakýkoliv, jedno je jisté: Zaslíbení existovalo dříve než my. A to je základ. Zaslíbení nevzniklo potom, když se objevil problém, ale dříve, než problém nastal. Bůh, který stvořil svobodné bytosti, měl připraven plán pro možnost, kdyby tyto svobodné bytosti zbloudily. Svědčí to o jistotě, bezpečí a naději!

A to je důvod, proč se máme s plným nadšením dělit o tuto jistotu a naději s ostatními.

Často slyším poznámku, že o adventní naději nemluvíme tak často, jak bychom měli. Jestliže jsme skutečně těmi, za koho se pokládáme, potom v našich rozhovorech o Bohu a o tom, co zaslíbil, musí blahoslavená naděje vyniknout, protože jakou naději bychom bez ní vlastně měli?

V knize Touha věků E. Whiteová napsala: „Plán našeho vykoupení nebyl dodatečným řešením, které Bůh vymyslel až po Adamově pádu. Byl zjevením »tajemství, které od věčných časů nebylo vysloveno«. (Ř 16,25) Byl odhalením zásad, které jsou od věčnosti podstatou Boží vlády.“ (TV 22)

2. Co myslíš, o jakých zásadách se tu mluví? Co nám říkají o Bohu? Jak by nás mělo poznání těchto zásad motivovat k tomu, abychom říkali jiným o této krásné naději, kterou máme – naději zaslíbené od věčnosti na věčnost?

DÁT TO, CO NEMÁŠ

Jistý muž vyprávěl příběh o svém prvním setkání s adventisty. Při prodeji knih si koupil brožovanou knihu Velký spor věků. Stála na jeho policiče dva roky. Jednoho dne, když se nudil, ji vzal do rukou a začal číst. Za tři dny upoutala jeho pozornost do té míry, že si vyhledával verše, dělal si poznámky a horečnatě zapisoval všechny otázky. Byl tak rozrušen, že zavolal do nejbližšího sboru a spojil se s jeho starším. Ten ho pozval na modlitební setkání. Muž krácel ve středu večer do sboru, v ruce držel Bibli a Velký spor věků. Starší sboru ho čekal přede dveřmi. Vešli spolu dovnitř. Myslíte, že našli sbor plný zbožných, nadšených adventistů očekávajících návrat svého Pána?! Vůbec ne. Uvnitř seděli pouze dvě starší ženy. Starší sboru si všiml mužova zklamání. Chtěl jej nějak povzbudit, a tak ho pozval na procházku. Cestou mu vyprávěl o nádherných pravdách, které adventisté znají z Božího slova. Upozornil ho však i na to, že ne všichni jsou ochotni obětovat svůj čas a pohodlí k hlásání těchto pravd a k modlitbám ve společenství za předávání tohoto poselství.

1. Vyhledej si následující verše. Co nám říkají o tom, jak ovlivňuje poznání Boha život člověka?

Ř 6,4 _____

Tt 2,14 _____

Základní duchovní princip, na který bychom neměli nikdy zapomenout, zní: Nemůžeš dát to, co nemáš. Mít adventní naději je víc, než o ní jen vědět. To nestačí. O druhém příchodu ví i satan.

Naše poselství je něco, co musí proniknout do všech oblastí našeho života, protože se jich všech dotýká. Přemýšlej o tom. Existuje něco v našem osobním životě, co Ježíš neovlivňuje? Nebyli bychom tu, kdybychom jím nebyli stvořeni. Naše užitečnost ve svědecké službě bude úměrná tomu, do jaké míry jsme ochotni podřídit se Pánu, protože jen on nás může učinit svým nástrojem v šíření adventní naděje.

2. Buď vůči sobě čestný. Zapojuješ se nějakým způsobem do šíření naděje, o které tvrdíš, že ji máš? Odpověz si upřímně. Jestliže se svojí odpovědí nejsi spokojen, jak tuto situaci můžeš změnit?

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Tato naděje nezklame. Mocně je to vyjádřeno v Ř 5,5: »A naděje neklame, neboť Boží láska je vyлита do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán.« Pravá naděje nás neoklame. Nestydíme se, když musíme připustit, že jsme ještě nedostali to, o čem jsme tak přesvědčivě mluvili. Často jsme v rozpacích, když se nás někdo zeptá, kde je to, o čem jsme mluvili, co čekáme. Byli jsme zklamáni a měli bychom být rádi, že se na to už zapomnělo. Cítíme se trochu zahanbeni z našeho předešlého nadšení a neradi o tom mluvíme. Ale nic z toho neplatí v souvislosti s ‚blahoslavenou nadějí‘, která přijde se zkušeností ospravedlnění vírou.“ (EGW, RH, 24. 6. 1902)

„Náš Spasitel šel z domu do domu, uzdravoval nemocné, utěšoval plačící, pomáhal sužovaným, přinášel pokoj zoufalým. Bral do rukou malé děti a žehnal jim, unaveným matkám říkal slova naděje a radosti. S nevyčerpatelnou láskou a něhou se dotýkal jakéhokoliv trápení a neštěstí. Nedotýkal se lidí kvůli sobě, ale kvůli druhým.“ (GW 188)

Diskusní otázky

- 1. I když se určitě nebojíme říkat druhým o naději, kterou máme, jak nás může pocit zodpovědnosti za druhé motivovat ke svědecké službě? Měl by se vůbec strach podílet na naší motivaci? Diskutujte o tom ve skupině.**
- 2. Dokázal bys najít příklady ze života církve, kdy kvůli přílišnému zaneprázdnění dočasnými potřebami lidí ztrácíme ze zřetele základní cíl našeho poslání? Diskutujte o tom.**

Shrnutí

Naděje nás motivuje k aktivní svědecké službě – kážeme nejenom o blízkém příchodu Ježíše Krista, ale o celém poselství naděje – Božím evangelium. Na naší cestě se vždy najdou překážky. Vždyť neustále čelíme nebezpečí, že zapomeneme, co je naším skutečným cílem. Tomuto reálnému nebezpečí se můžeme vyhnout jen tehdy, jestliže svůj zřetel upřeme na skutečný cíl toho, čemu věříme.

NADĚJE – PŘECENĚNÁ NEBO PODCENĚNÁ?

Základní verš

„Odhodlaně se tedy připravte ve své mysli, buďte střízliví a celou svou naději upněte k milosti, která k vám přichází ve zjevení Ježíše Krista.“ (1 Pt 1, 13)

Hlavní myšlenka

Naděje se musí podobat kotvě, která je stálá, trvalá a nepohnutelná. Nesmíme se jednostranně zaměřit pouze na naději, ale na druhé straně ji nesmíme ztratit ze zřetele. Naděje nesmí být ani „přeceňována“, ale ani „podceňována“.

Někdo kdysi řekl, že na začátku jsme doufali až příliš, později však příliš málo. Ze zkušenosti víme, že to tak skutečně často bývá. Když uvěříme, naděje je velmi živá a vzrušující. Časem však mnohdy zeslábně. Bible zdůrazňuje vyváženost – ne přeceňovat, protože to může mít svoje následky, ale ani ne podceňovat, protože se může stát, že ztratíme cíl a necháme se strhnout každým trendem, náladovostí nebo větrem učení.

Naše zkušenost s adventní nadějí se může podobat zkušenosti prvokřesťanské církve. Naděje v Novém zákoně je živá a tvoří jádro křesťanské zvěsti. Pavel musí dokonce napomínat věřící kvůli přílišnému důrazu na očekávání příchodu Ježíše Krista. Postupně adventní naděje slábla. Na konci 2. stol. n. l. se dokonce církevní otec Tertullián modlí: „Pane, nepřijdi.“

Jak zabránit tomu, abychom upadli do extrému – příliš se zaměřovat na blízkost jeho příchodu, nebo ztratit ze zřetele jeho aktuálnost?

PŘECEŇOVÁNÍ NADĚJE NA DRUHÝ PŘÍCHOD

2 Te 2,3

Naděje je úžasná věc. Ale může se stát, že se na ni soustředíme až příliš? Trochu se to podobá představě: „Jestliže je dobré trochu solit, potom čím více solíme, tím lépe.“

Může to tak být i s naší nadějí? Může být pro nás zlé to, že budeme doufat až příliš?

Jsme adventisté a podstatou naší naděje je zaslíbení o jeho příchodu; a přece musíme být opatrní, abychom ji nepreceňovali. V každé době žili na zemi nadmíru horliví lidé, kteří byli považováni za svaté, kteří na základě znamení času dokazovali, že Kristus má už přijít. Tím způsobili bolest a zklamání nejen sami sobě, ale také druhým, dokonce i celé církvi. Všichni určitě chceme, aby Ježíš přišel. Může se však stát, že ve své přílišné horlivosti budou naše předpovědi burcovat lidi, přičemž nám bude chybět potřebná rozvážnost a pokora?

1. Jakého konkrétního problému se Pavel dotýká, když říká: „Žádným způsobem se nedejte od nikoho oklamat...“?

Potom, co věřící v Tesalonice dostali od Pavla dopis (nazvaný jako první Tesaloničtý), ve kterém Pavel vyzdvihuje velkou a slavnou naději na návrat Ježíše Krista, se někteří z nich domnívali, že Pavel mluví o bezprostředně blízkém druhém příchodu. (Někteří věřili, že dokonce už nastal!) Jako odpověď jim Pavel zdůrazňuje, že nikoli, ten den ještě nenastal a ani nenastane, dokud se nestanou určité události, například nezjeví se člověk nepravosti. Vidíme, že i v počátečních dnech prvokřesťanské církve se našli ti, kteří museli být napomenuti, protože se příliš zaměřili na očekávanou naději. S podobným problémem se setkáváme v celých křesťanských dějinách.

Jistý sbor má problém s některými svými členy, kteří ve snaze oslovit „zatracené“ začali (na vlastní náklady a i přes nesouhlas kazatele a výboru sboru) v místních novinách publikovat články o blízkosti Ježíšova návratu. S použitím různých časových proroctví určili v souvislosti s nedělními zákony a dobou konce konkrétní data jednotlivých událostí.

2. Diskutujte ve třídě o nejlepší způsobu, jak tento problém vyřešit bez toho: a) aby vás nepovažovali za velké horlivce, kteří se považují za svaté; b) abyste nevyvolali zdání, že nevěříte ve druhý příchod; c) abyste ještě víc nepoškodili důvěryhodnost církve.

PŘIJĎ, PANE JEŽÍŠI... (ALE NE HNED TEĎ)

Mt 24,45-51

Na druhé straně jsou ti, kterým ani tak nevadí, že se Kristův návrat zpožďuje. Když s nimi mluvíte o všech jejich plánech, takřka se vám zdá, že ani nechtějí, aby se Ježíš vrátil, protože jeho příchod by narušil jejich sny o budoucnosti.

Představte si, že mluvíte s člověkem, který vám řekne: „Podívej se, celý svůj život čekám na Ježíšův návrat. Nikdy jsem si nemyslel, že dokončím základní školu a to, že budu studovat na vysoké škole mě vzhledem k jeho brzkému příchodu ani nena- padlo. Když jsem ukončil studium na vysoké škole, nebyl jsem si jist, zda se chci oženit nebo ne, neboť čas se krátil. A děti? To bylo jednoznačné... Nyní mám jedenáct vnoučat. Neříkejte mi, prosím, nic o blízkosti druhého příchodu Ježíše Krista.“ Co byste mu na to odpověděli?

1. Ještě jednou si přečti Mt 24,45-51 a odpověz na tyto otázky:

- O čem Ježíš mluví dříve, než vypravuje toto podobenství? Jak nám to pomáhá správně pochopit celý kontext?
- Je nevěrný sluha nějaký agnostik, ateista, nebo člověk, který skutečně věří v adventní naději?
- Jak nám toto podobenství odhaluje vztah mezi vírou a skutky?

Budme čestní. Od roku 1844 uplynulo 158 let. Nemusíme se příliš namáhat, abychom si uvědomili, že jako lid jsme už unaveni čekáním na splnění jeho zaslíbení o návratu. Je to však určitý paradox – každý den čekání jsme o jeden den blíže k jeho návratu. To znamená, že čím déle čekáme, tím je ten velký den blíže. Zpoždění by nás proto více mělo burcovat, ne uspávat.

Víme, že spravedliví mrtví spí až do Kristova příchodu. Je úplně jedno, zda zemřeli jeden týden nebo tisíc let před jeho návratem. Spí v hrobu a první, co si uvědomí, bude Kristův příchod v oblacích, naplnění adventní naděje. Někteří proto říkají, že Kristův návrat je událost, která následuje bezprostředně po smrti; a protože smrt může přijít kdykoliv, Kristův návrat je potenciálně vždy bezprostředně blížký.

2. Do jaké míry je podle tebe tento názor správný?

„COŽ NÁM SRDCE NEHOŘELO...?“

1. Přečti si příběh o učednících na cestě do Emaus (L 24,13-35) a potom odpověz na následující otázky:

- Všimni si, co jeden z těch dvou učedníků řekl Ježíši: „A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael.“ (v. 21) V jakém smyslu bylo jejich chápání Ježíšova poslání správné? V čem se mylili? Co si představovali pod vykoupením Izraele? (viz Sk 1,6)
- Přečti si L 24,20.21. S jakou ironií se tu setkáváš? Proč právě ta událost, kterou učedníci odsoudili, jim přinesla to, v co doufali?
- Přečti si verš 19. Jak nám tato slova prozrazují, že tito muži vůbec nechápali, kým Ježíš byl? Polož si otázku: Proč doufali, že vykoupí Izrael, když se domnívali, že je jen prorok?
- Kdy v nich zahořelo jejich srdce – když se jim Ježíš skutečně sám zjevil, anebo když si s nimi povídal o biblických proroctvích? Diskutujte o závěrech vaší odpovědi v souvislosti s tím, jak se máme sdílet o naději nebo jak si ji udržovat v sobě živou.

Představ si, že jsi jedním z těchto dvou učedníků. Uvědomil sis, že ses ve svých představách o Ježíši mýlil. Tvoje srdce zahořelo, když jsi pochopil, co tyto verše znamenají. To proto, že všechny výroky o Mesiáši, které Ježíš citoval, jsou zároveň zaslíbením o naději pro každé z jeho dětí.

2. Jakým způsobem učedníci reagovali na oživenou naději?

„A v tu hodinu vstali a vrátili se do Jeruzaléma.“ (v. 33) I přesto, že jen nedávno přišli a po dlouhé cestě se jistě cítili unaveni, neotáleli se zpáteční cestou. Nová naděje je tak vzpružila, že se okamžitě vydali na cestu – a to i přesto, že většinu své více než desetikilometrové cesty museli ujít potmě.

3. Představ si, že bys byl učitelem sobotní školy. Ve své třídě bys měl žáky, kteří sice věří adventnímu poselství, ale ztratili nadšení. Co bys učinil, abys v nich opět vzbudil naději, podobně jako Ježíš u těch dvou učedníků na cestě do Emaus?

„SYNOVÉ SVĚTLA“**1 Te 5,1-11**

Všimni si, co text uvádí. V posledních pěti verších předcházející kapitoly Pavel napomíná Tesaloničany, aby nebyli jako ti, kteří „nemají naději“ (4,13). Potom jim v živých obrazech popisuje události provázející Kristův návrat (v. 14-18), naplnění této naděje. Bezprostředně na to zdůrazňuje myšlenku (kterou, zdá se, si už uvědomovali), že už nepotřebují, aby jim psal o „době a hodině“, kdy ten den nastane.

1. Porovnej 1 Te 5,1 a Mt 24,36. Proč Bůh neoznámil, kdy se Kristus vrátí? Napiš několik důvodů, proč je pro nás lepší nevědět přesné datum. (Např. Mt 24,48)

Pavel pokračuje a říká, že oni sami dobře vědí, že den Páně přijde jako zloděj v noci. Zdá se, že tu Pavel nepřipomíná způsob jeho příchodu (který se vůbec nebude podobat příchodu zloděje v noci), ale náhlost (nepředvídatelnost) této události.

2. Na co konkrétně poukazuje Pavel v 1 Te 5,2-8? I když ani jedna skupina (ani synové světla ani ti druzí) neví, kdy se Ježíš vrátí, jedna skupina je zaskočena touto událostí, druhá ne. V čem spočívá hlavní rozdíl mezi nimi?

Co se dá z těchto veršů zjistit, je jakási rovnováha mezi nadmírou horlivými (kteří určují datum a podobné věci) na jedné straně a letargií a tmou na straně druhé. Pavel říká, že téměř nezáleží na tom, že nevíme, kdy ten den přijde. Záleží však na tom, abychom jako „synové světla“ byli vždy připraveni, abychom byli bdělí, střízliví a abychom až Ježíš přijde, ať to bude kdykoliv, nebyli oklamáni a zaskočeni.

3. Přečti si 1 Te 5,9-11. Jakým způsobem Pavel shrnuje podstatu adventní naděje? V uvedených textech si všimni naděje, zaslíbení a jistoty. Na jaké události založili svoji naději na druhý příchod? Napiš krátké poselství o adventní naději na základě těchto veršů.

NIC NESOUDIT PŘEDČASNĚ

1 K 4,5

Každý z nás, i ti, kteří očekávají a žijí pro adventní naději, zápasí na tomto světě s bolestí a utrpením, ať už s vlastním nebo někoho jiného. I když nikde nemáme příslib života bez bolesti a trápení, je nám slíbena moc, milost a Kristova přítomnost vytrvat ve všem, co nám život přinese.

1. Na základě uvedených veršů napiš, jak nám zaslíbení v nich obsažená mohou pomoci v životních zápasech, ať by byly jakékoliv:

Mt 28,20 _____

1 K 10,13 _____

Fp 4,13 _____

Kromě těchto příslibů máme také zaslíbení, že nám jednoho dne Bůh odpoví na vše, co se nám nyní zdá nepochopitelné.

„Luther měl jistě pravdu, když lidstvo přirovnal k opilci, který po tom, co spadl z koně na pravou stranu, spadl zase na levou. Jsem přesvědčen, že ti, kteří nacházejí v Kristově apokalyptice (výroky o jeho druhém příchodu a konci světa) celé jeho poselství, se mýlí. Ale i když to někdo zveličuje, to neznamená, že poselství ztratí svůj smysl nebo je tím znehodnoceno... Jediný rozdíl je v tom, že jestliže bylo zveličeno, nesmíme ho nyní zanedbat, protože to je ta druhá strana, na kterou bychom pravděpodobně mohli spadnout.“ (C. S. Lewis)

2. Zamysleme se nad veršem 1 K 4,5. Která zaslíbení obsahuje tento verš? Můžeme mít pokoj a důvěřovat Pánu i uprostřed těžkostí? Dávají nám zároveň tato zaslíbení naději na jeho příchod?

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Všechny poklady vesmíru budou volně přístupné, aby je vykoupení Boží mohli studovat. Neomezení pocitu smrtelnosti poletí letem, který je neunaví, do vzdálených světů, jež trpěly pohledem na lidskou bídu a jež jásají štěstím při zprávě o jedné vykoupené duši. S nevýslovnou rozkoší budou děti země sdílet radost a moudrost nepadlých bytostí...

A léta věčnosti, jak budou uplývat, budou přinášet stále bohatší a stále nádhernější zjevení Boha a Krista. Jak se bude rozšiřovat poznání, tak poroste láska, úcta a štěstí. Čím více budou lidé poznávat Boha, tím více budou obdivovat jeho povahu. A když jim Ježíš ukáže bohatství vykoupení a úžasné činy vykonané ve velkém sporu se satanem, budou srdce vykoupených plát ještě žhavější láskou a s ještě větší radostí uchopí své zlaté harfy a desetitisíce desetitisíců a tisíce tisíců hlasů se spojí v mohutném chvalozpěvu.

Velký boj skončil. Není už hříchu ani hříšníků. Celý vesmír je čistý. V celém nezměrném stvoření panuje soulad a štěstí. Z toho, jenž stvořil všechno, plyne život a světlo a štěstí ve všech oblastech prostoru, jenž nezná hranic. Od nejmenšího atomu až po největší světy prohlašují všechny věci, živé i neživé, v nezkalené kráse a dokonalé radosti, že Bůh je láska.“ (VLB 677,678)

Diskusní otázky

1. **Pozorně si přečti uvedený citát. Věříš skutečně celým svým srdcem této naději? Jestliže ano, uveď důvody a poděl se o ně ve své třídě.**
2. **Přemýšlej o tom, k čemu máš větší sklon – příliš přeceňovat druhý příchod, nebo ho spíše podceňovat? Zkus se někoho ze třídy zeptat, kam by tě zařadil on (bez jakýchkoli předsudků).**

Shrnutí

Vzhledem k naději na Kristův druhý příchod musíme být rozvážní. Nesmíme se na něj zaměřit příliš a přeceňovat ho, avšak ani být k němu lhotejní a podceňovat ho. Naděje je v křesťanském životě hlavní motivační silou, nesmí však zacházet do extrémů v myšlení a chování. Ten, kdo pevně věří v adventní naději, očekává její naplnění a aktivně vyzývá další, aby se také podíleli na této naději. Zkušenost učedníků ukazuje, že setkání s Ježíšem je důležité nejen pro přítomný život, ale také vzhledem k budoucnosti.

ŽIVÁ NADĚJE

Základní verš

„Veleben buď Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději.“ (1 Pt 1,3)

Hlavní myšlenka

Bible říká, že máme živou naději – protože máme živého Spasitele, který prolil svoji krev za naše hříchy. Byl vzkříšen a nyní, jako náš živý Zástupce, stojí před Otcem v nebi.

Živá naděje! Tuto naději nám dává Bůh prostřednictvím Ježíše Krista. Není to nějaká mlhavá filozofická naděje, o které rádi sníme, nebo určitá abstraktní představa, která je teoreticky dobrá, ale nemá žádný praktický dopad.

Mnohá náboženství s nadějí experimentují. Snaží se dát odpovědi na těžké otázky o životě, vysvětlit smysl, účel a zejména důvod, proč pokračovat v zápasech, které s sebou život přináší. Který jiný náboženský systém má však takového Boha, který přichází ke svým dětem v jejich podobě, žije mezi nimi, umírá jejich rukama, pyká za jejich hříchy, a potom jim ve velkém daru spasení a vzkříšení nabízí naději na věčný život?

To je důvod, proč je adventní naděje nazvána živou nadějí – dává nám jistotu stálé Boží přítomnosti v našem životě a je zárukou budoucího života s ním, až přijde. V tomto týdnu se na naději podíváme očima někoho, kdo ji znal velmi dobře – apoštola Petra.

ZNOVUZROZENÍ PRO ŽIVOU NADĚJI

1 Pt 1,3

Zkus vystihnout bohatství a plnost, jakou oplývá tento verš. Obsahuje vlastně podstatu evangelia, základ Boží lásky k nám, a tedy i naší velké naděje. Všimni si zejména toho, že tuto naději nemáme ze sebe nebo proto, že bychom po ní toužili. Dostáváme ji výlučně z Božího „velkého milosrdenství“.

- 1. Jak chápeš pojem *milosrdenství*? Vyhledej si ve slovníku jeho definici. Co milosrdenství znamená? Jak může prokázat člověk člověku milosrdenství? Za jakých podmínek může milosrdenství existovat? Napiš příklady prokázaného milosrdenství a charakterizuj ho.**

Následující verš říká, že Boží milosrdenství způsobilo naše „znovuzrození“. To je velmi důležité, protože sám Ježíš jasně řekl, že se musíme „narodit znovu“ (J 3,3). Petr ukazuje, že nové narození je něco, co Bůh koná pro nás. Nemůžeme to učinit sami, tak jako se nemůžeme ani sami spasit. Znovuzrození nás vede k „živé naději“.

- 2. Na základě které historické události se podle našeho textu mohla tato „živá naděje“ stát skutečností?**

Tento verš napřimuje naši pozornost na Ježíše, na jeho vzkříšení z mrtvých. Máme živou naději, protože máme živého Spasitele, který nejen zemřel za naše hříchy, ale nyní žije. A jestliže on žije, máme naději, že i my budeme žít – nyní i navěky. Naše velká naděje – živá naděje se nezakládá na nás, ale na živém Bohu, který je pramenem života a který jediný život uděluje.

- 3. Uvažuj o živé naději. Na základě toho, co jsme dnes studovali, se pokus napsat, jak bys „živou naději“ vysvětlil člověku, který nevěří v Ježíše. Pomoz mu pochopit, co jsi pochopil ty sám. Vysvětlí, proč by tuto živou naději měl mít i on a jak ji může získat.**

NEPOMÍJITELNÉ DĚDICTVÍ

1 Pt 1,4

Tento verš doplňuje myšlenku předcházejícího verše. 1 Pt 1,3 říká, že díky velkému Božímu milosrdenství se vzkříšením Ježíše Krista můžeme znovuzrodit pro živou naději. Co to však znamená pro nás osobně? Jakým způsobem se tato naděje nakonec stane skutečností? Mít lepší život už nyní, a potom zemřít a skončit jako potrava pro červy? Převtělit se do nějaké další existence, a potom se stále znovu a znovu rodit a umírat? K čemu ve skutečnosti upírá naši pozornost víra?

1. Co říká Petr o kvalitě našeho dědictví? Jak tomu rozumíš? Vyhledej si uvedené verše a napiš, co říkají o úžasné naději, kterou máme:

Mt 6,19.20 _____

1 K 15,52-54 _____

1 Pt 5,4 _____

Všude kolem sebe vidíme zkaženost, úpadek a postupný zánik. Druhý termodynamický zákon v podstatě učí, že hmotný svět okolo nás spěje každý den k rozkladu, chaosu a zmatku. To je zákonitost přírody. Jako věřící máme našťastí naději, která nepodléhá zákonům přírody. Máme naději, která je přesahuje, naději, která je založena na nadpřirozených činech našeho Boha. On převyšuje přirozený svět, ve kterém jsme se jako padlé bytosti ocitli. Díky Ježíši a tomu, co pro nás učinil, nám bylo zaslíbeno, že můžeme vystoupit z vlaku, který se nezadržitelně řítí do záhuby. Máme příslib doslovného fyzického těla, které nebude podléhat nemoci, bolesti, smrti a rozkladu.

2. „Vy křesťané věříte nějakému mýtu, výmyslu o lepším světě, aby se vám tu lehčeji žilo.“ Jak byste reagovali na tuto námitku? Jak nám, i přes tuto námitku, tato naděje skutečně pomáhá vyrovnat se s problémy, které nám život nyní přináší?

PŘIPRAVENO V NEBI

1 Pt 1,4

Snad nejhezčí částí tohoto verše je jeho poslední část, která mluví o tom, co máme připraveno v nebi. Díky Božímu milosrdenství jsme byli znovuzrozeni pro živou naději (prostřednictvím vzkříšení Ježíše Krista), která nás přivádí k dědictví věčného života – dědictví, které máme připraveno nebo zajištěno v nebesích. V tomto světě neexistuje banka ani žádný trezor, které by nám mohly zaručit takovou bezpečnost. Protože tu jde o dědictví věčného života, což je absolutně nejdůležitější vlastnictví, jaké může někdo mít, není divu, že nám ho Pán uchoval na takovém bezpečném místě.

1. Vyhledej si následující verše. Jak nám pomáhají pochopit, co to znamená mít dědictví v nebi?

Jr 33,16 _____

Ř 3,24.25 _____

Ř 8,34 _____

Žd 6,18-20 _____

Naše dědictví je v nebi, protože Ježíš – naše spravedlnost, náš Spasitel a náš Vykupitel je v nebi. Svoje spasení, naději a všechno ostatní nacházíme pouze v něm. Svojí dokonalou poslušností všech Otcových přikázání dosáhl ve svém životě dokonalé spravedlnosti. Po smrti, kterou podstoupil místo nás (když nesl všechny naše hříchy), vystoupil do nebe, kde nyní předkládá Otcovi tuto svoji dokonalou spravedlnost za nás. Naše dědictví je v nebi, protože on je v nebi, ten jediný, v kterém máme zaslíbené „nehynoucí, neposkvrněné a nevadnoucí dědictví“. Naše naděje je živá, protože máme živého Zástupce, který stojí před Otcem místo nás a předkládá zásluhy své dokonalé spravedlnosti za nás. Naše dědictví je jisté, protože spočívá na Ježíši a na tom, co pro nás učinil. A tak pokud se vírou pevně držíme Ježíše, naše dědictví je tak jisté, jak jistá jsou Boží zaslíbení.

NADĚJE I PŘES ŽAL A ZKOUŠKY

I když se naše naděje váže k nebi a k Ježíši, našemu Spasiteli a Veleknězi, zde na zemi, kde se odehrává velký spor, stále zápasíme. Někdy se nám naše problémy a zápasy mohou zdát nepřekonatelné. Obavy ze ztráty zaměstnání, finanční těžkosti, válka, rodinná krize, narušené vztahy, zdravotní problémy, ztráta blízkého člověka – to všechno s sebou přináší bolest a smutek. Být člověkem znamená prožívat žal, někdy více a jindy méně. Petr na to pamatoval. Proto potom, co mluví o velké naději, kterou máme v nebi, přechází k některým bezprostředním problémům zde na zemi.

1. **„Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus.“ (1 Pt 1,6.7) Co nám zde Petr říká? Pamatuj při tom na předcházející verše.**

Petr tu neříká, že všechny zkoušky přicházejí od Boha, aby se pročistila naše víra. Kdybychom to tak řekli, příliš bychom to zjednodušili. Nejdůležitější v křesťanském životě je naše odpověď na zkoušky, které přicházejí, ať jsou jakékoliv. Jestliže se ve víře pevně držíme svého Pána, ať se stane cokoliv, máme krásnou naději, která sahá za obzor toho, co nám tento život přináší.

Petr dále píše: „Ač jste ho neviděli, milujete ho; ač ho ani nyní nevidíte, přece v něho věříte a jásáte nevýslovnou, vznešenou radostí, a tak docházíte cíle víry, spasení duší.“ (1 Pt 1,8.9) Po zmínce o problémech a zkouškách se Petr opět soustřeďuje na Krista a naději, kterou v něm věřící mohou mít, bez ohledu na to, v jaké situaci se nyní nacházejí. Proč? Kvůli zaslíbení o spasení. Prožíváme radost, protože si uvědomujeme, že nás Bůh zachraňuje, že právě nyní naplňuje svoje zaslíbení a že se blahoslavená naděje jednou stane slavnou skutečností.

Není to nějaký pocit přechodného vzrušení, ale hluboko zakořeněná radost, která si je úplně jistá cílem své naděje. Známa píseň to vyjadřuje takto:

„Ta krásná naděje v srdci blaží nás...“

2. **Pokuste se udělat si „myšlenkový test“: Vždy, když v nejbližších dnech budete myslet na zaslíbení věčného života, které máme v Ježíši, poznačte si to. Zapište si také, jaká událost ve vás tyto myšlenky vyvolala. Kolikrát jste na to mysleli? Co vás k tomu podnítilo? Jakou útěchu vám to přineslo? Promluvte si o tom ve třídě.**

NADĚJE V NÁS

1 Pt 1,13

Bez ohledu na to, co pro nás Kristus učinil, bez ohledu na úplnost jeho oběti za nás, spasení přichází na základě našeho vlastního rozhodnutí. Přijmeme ho, anebo ho odmítneme? Rozhodnout se musí každý sám. Protože toto rozhodnutí probíhá v naší mysli, není divu, že Petr zdůrazňuje potřebu ovládat své myšlenky. Zde se totiž získává výhra nebo prohra, neboť v mysli se člověk rozhoduje.

1. Vyhledej si uvedené verše. Co nám říkají o našich myšlenkách, jakož i o tom, jak bychom se měli v této oblasti zlepšovat? Gn 6,5; Ž 10,4; Mt 5,8; Fp 4,8

2. Přečti si 1 Pt 1,13. Co tu Petr připomíná? Jak nám to pomáhá lépe pochopit to, co říká v předešlých verších?

V doslovném překladu bychom četli, že tato milost je „(při)nesena vám“, což znamená, že už nyní jsme účastníky této Boží milosti. Petr dále mluví o křesťanském životě jako o vzrůstajícím uvědomování si přítomnosti Ježíše Krista a prohlubujícím se přátelství, které převyšuje nejtěsnější pozemské svazky. Život a dílo Spasitele bude Božímu dítěti den co den stále více a více zjevováno, dokud nenastane konečné „zjevení“ při druhém příchodu. Tehdy budou v pokoře a s úctou na něj hledět ti, kteří ho poznávali už v tomto životě.

Petr nám přesto radí, abychom se zaměřili na Boží milost k nám, která má být základem všech našich činů a pohnutek. Vždyť vlastně prostřednictvím Boží milosti žijeme, přijímáme jeho spasení, očekáváme a těšíme se na věčný život. Když se Ježíš zjeví při druhém příchodu, tato milost se naplní v proměně smrtelného na nesmrtelné a porušitelného na neporušitelné.

3. Jaký užitek máš již nyní z milosti, která je „(při)nesena vám“? Z vlastní zkušenosti řekni, jak je tato milost přinesena, jak ji prožíváš a jak mění tvůj život.

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Jen Kristova moc může způsobit v srdci a mysli změnu, kterou musí prožít všichni, kteří s ním budou žít novým životem v nebeském království. ‚Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží,‘ řekl Spasitel. (J 3,3) Náboženství, které přichází od Boha, je jediné náboženství, které může přivést k Bohu. Aby mu člověk sloužil správným způsobem, musí se narodit z Ducha Božího. To ho přivede k bdělosti, očistí srdce, obnoví mysl a obdaří nás novými schopnostmi, jak Boha poznávat a milovat. Budeme ochotni poslouchat všechny jeho požadavky. To je pravá bohoslužba.“ (CD 37)

„Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne.“ (1 K 13,12) Lásky a zájmy, které vložil do srdce sám Bůh, najdou na nové zemi to nejlepší uplatnění. Čisté společenství se svatými bytostmi, pokojný život s Božími anděly a věrnými všech dob...a posvátná pouta, která budou spojovat nebeskou a pozemskou rodinu, to všechno bude přispívat ke štěstí vykoupených.“ (AH 548.549)

„Bude tam hudba a zaznějí tam písně – taková hudba a takové písně, jaké, s výjimkou Božích vidění, žádné smrtelné ucho a mysl nikdy ani netušily.“ (VYCH 307)

„Na nové zemi se budou rozvíjet všechny naše síly a schopnosti. Boží lid bude moci uskutečňovat nejvelkolepější plány, nejvznešenější touhy a dosahovat nejvyšších cílů. Stále bude co překonávat, obdivovat a poznávat. Stále tam bude dostatek možností pro další rozvoj tělesných, duševních i duchovních schopností.“ (AH 549)

Diskusní otázky

1. Co znamená, podle tvého názoru, narodit se znovu? Jakou úlohu sehrává znovuzrození v křesťanské zkušenosti? Může být bez něho člověk skutečným křesťanem?

Shrnutí

Naše naděje je reálná, příslibená samotným Bohem. Tato naděje působí v životě skutečnou změnu. Můžeme se na ni odvolat v každé situaci. Jestliže jsme přijali Ježíše, jsme znovuzrozeni pro živou naději, která je velmi důležitá a významná. Když prožíváme radost nebo smutek, Boží naděje zůstává stále zdrojem povzbuzení a dává naší cestě životem ten správný směr.

NADĚJE A „ZPOŽDĚNÍ“ I.

Základní verš

„Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu.“ (Mt 25,13)

Hlavní myšlenka

I když snad není lehké mít naději v tomto „mezidobí“, podobenství o deseti panách jasně ukazuje, že musíme být hotovi a připraveni – a neztratit naději. Žijeme v době očekávání a pouze naděje nás může udržet v bdělosti, dokud ženich nepřijde.

V souvislosti s očekáváním příchodu James White poznamenal: „Čekání není právě tou nejšťastnější pozicí.“ (Life Incidents) Doba čekání je dobou určitého napětí – člověk žije mezi „už“ a „ještě ne“. „Už“ znamená, že Kristus již zemřel za nás, mzda za všechny naše hříchy už byla zaplácena a smíření mezi Bohem a lidmi už bylo dosaženo. Když řekneme „ještě ne“, máme na mysli druhý příchod, kdy se naplní všechno, co pro nás Kristus vykonal při svém prvním příchodu.

Předmětem studia tohoto úkolu bude Ježíšovo podobenství o tom, jak správně čekat a jak reagovat v „pozici čekání“. Chce nám pomoci uvědomit si, co si Bůh přeje, abychom činili. Toto podobenství nacházíme u Mt 25. Následuje bezprostředně po tom, kdy Ježíš mluví o znameních času.

DLOUHÁ DOBA...

2 Pt 3,3.4

Zrezivělý a zaprášený vrak starého auta na zanedbaném poli nepůsobil příjemným dojmem. Jeho zadní část svědčila o slávě zašlých časů. Samozřejmě bylo vykradeno příležitostnými výtržníky, kteří by už dávno vyšli ven z vězení, kdyby byli dopadeni při činu. Auto bylo tak staré, že ho už opustili i ptáci, kteří v něm měli hnízda. Jediným znamením života v blízkosti vraku byl trnitý keř, který prorostl do auta skrze díru ve spodní části karosérie, a plevel, který rostl okolo vraku jako v nějaké hrůzostrašné zahradě. K přednímu nárazníku byla připevněna vybledlá a ošoupaná cedulka, na které jste přece jen mohli přečíst nápis: „Ježíš přijde brzy!“

1. Přijde Ježíš brzy? Co to znamená „brzy“? Vždyť už přešlo téměř dva tisíce let od chvíle, kdy odešel, a my jsme ještě stále zde na zemi.

Apoštol Petr předpověděl, že „...ke konci dnů přijdou posměvači, kteří žijí, jak se jim zachce, a budou se posmívat: »Kde je ten jeho zaslíbený příchod? Od té doby, co zesnuli otcové, všecko zůstává tak, jak to bylo od počátku stvoření.«“ (2 Pt 3,3.4)

Petr v souladu se svým současníkem Janem uvádí, že Ježíš přijde „brzy“ (Zj 22,20). Od té doby už ale uplynulo 1900 let; staletí jdou a „všecko zůstává tak“ jako dříve. Mají snad posměvači pravdu?

I když se zdá, že některé verše naznačují blízkost Kristova návratu, a to dokonce v biblických dobách (Ř 13,12; 1 Pt 4,7), jiné ukazují, že to může přece jenom trvat déle. Podobenství o deseti pannách, na které v tomto úkolu upřeme svoji pozornost, jasně říká, že „se pán těch služebníků vrátil po dlouhé době“. (Mt 25,19) Jak si můžeme během čekání uchovat naději? Co bychom měli a, co neměli dělat? Odpovědi se pokusíme najít ve zmiňovaném prorocství.

2. Ještě jednou si přečti 2 Pt 3,3.4. Co by mělo nyní, téměř o dvě tisíciletí později, posílit naši víru v zaslíbení Kristova návratu a naději v něm obsaženou? Jinými slovy, jakým způsobem Petr připomíná, že „zpoždění“ by nás nemělo až tak překvapovat?

BUĎ PŘIPRAVEN!

Mt 25,1-13

Při čtení tohoto podobenství musíme brát v úvahu jeho kontext. Ježíš ho vypravuje hned poté, co učedníkům odpověděl na jejich otázku o znameních konce. Mluví o druhém příchodu a o našem vztahu k této dramatické závěrečné události. Končí tím, že vysvětluje, co všechno souvisí s jeho návratem. Avšak jako většina z nás, také učedníci potřebovali nějakou pomoc, aby pochopili, co to vlastně znamená.

- 1. Přečti si podobenství v Mt 25,1-13. Nevšímej si detailů, ale soustřeď se na jeho hlavní poselství. Kdybys ho měl vystihnout jedním slovem, jaké by to bylo? Napiš si ho, a potom stručně vysvětli, proč ses rozhodl právě pro toto slovo.**

Druzičky byly označeny jako panny. V Bibli často představuje tento obraz věrné lidi v protikladu k smilníkům, kteří symbolizují odpadnutí a vzpouru. (Jr 3,6) Toto podobenství proto není o ateistech, stoupencích hnutí New Age nebo o pohanech, ale o následovnicích Ježíše Krista.

Všimni si také další podobnosti družiček: Všechny vzaly svoje lampy, všechny vyšly vstříc ženichovi (což znamená, že ho všechny čekaly), všechny byly ospalé, všechny usnuly, všechny se probudily při křiku, který oznamoval, že ženich přichází, a všechny si začaly připravovat lampy. Zvenku všechny vypadaly velmi pěkně a chovaly se podobně. Kdo je pozoroval, zřejmě mezi nimi neviděl velký rozdíl. Všechny žily v očekávání adventní naděje. Všechny doufaly a čekaly na návrat ženicha. To znamená, že tyto družičky představují křesťany, kteří nejen očekávají Kristův návrat, ale také se připravují na setkání s ním. Žádná z nich, dokonce ani z těch pošetilých, nepředstavuje ty, kteří se vydávají za křesťany, ale nevěří v doslovný návrat Ježíše Krista, ani ty, kteří věří, že jeho příchod je ještě tak daleko, že se na něj vůbec nemusí připravovat.

- 2. Zopakuj si základní vlastnosti, které jsou charakteristické pro všechny družičky. Do jaké míry představují naši současnou církev? Co navenek činíme nebo vlastníme, co by mohlo odpovídat vlastnostem všech těchto družiček?**

OSPALCI

1. Všechny družičky z podobenství usnuly. Co to znamená? Co nám to říká o tom, jak Pán vidí stav své církve?

Zdá se, že skutečnost, že všechny družičky usnuly, nepředstavuje v tomto podobenství nějaký velký problém, protože i ty rozumné si zdřímly. Pán věděl, jaký dopad bude mít jeho zpoždění na jeho lid (což opět dokazuje, že „zpoždění“ není ve skutečnosti zpoždění). Kdyby byl přišel tehdy, když ho čekaly, byly by připraveny všechny, protože všechny měly dost oleje ve svých lampách, a Ježíš by toto podobenství vůbec nemusel vyprávět.

Protože Ježíš věděl, že jeho následovníci budou unaveni čekáním na jeho návrat, použil toto podobenství, aby nás upozornil, že i přes únavu a velké zpoždění potřebujeme být připraveni na jeho příchod; potřebujeme být hotovi, abychom měli ve svých lampách dostatek „oleje“, až přijde.

2. Co představuje obraz oleje, světla a lampy? (viz Ž 119,105; Za 4,1-14) Proč to všechno potřebujeme? K čemu je dobrý olej bez lampy nebo lampa bez oleje? Jak můžeme mít světlo bez těchto dvou prvků?

I když navenek vypadaly všechny stejně, dokonce prožívaly i stejné zkušenosti (všechny měly olej, světlo a lampy), družičky se lišily v tom, na čem skutečně záleželo – v tom, jak byly připraveny na setkání s ženichem.

Ježíš v tomto podobenství upozorňuje, že znát pravdu bez Ducha svatého nestačí – ať Duch (olej) prostřednictvím slova (lampy) působí jakýmkoliv způsobem, aby člověku přinesl pravdu (světlo) – možná až do té míry, že tento člověk očekává druhý příchod. Potřebné je něco více. Ti, co se nepodřídili ve víře a poslušnosti Pánu, v čase krize náhle zjistí, že na tuto událost nejsou připraveni.

3. Jediný rozdíl mezi těmito družičkami byl ten, že jedny měly více oleje než druhé. Co to znamená v praxi? Co můžeš učinit pro to, aby se tvůj život změnil a měl jsi dostatek „oleje ve své lampě“?

NEDOSTATEK OLEJE

Mt 25,7-10

Na první pohled se nám zdá reakce družiček dost chladná. Neměly ty rozumné projevit svůj křesťanský postoj tím, že by se podělily o olej s těmi, které ho tak zoufale potřebovaly? Z příběhu však jasně vyplývá, že pro deset lamp by olej nestačil. Proč tedy dát olej jiným a svoji lampu nechat zhasnout? To by nebylo rozumné.

1. Jaké důležité poselství se ukrývá v odmítnutí rozumných družiček odevzdat část ze svého oleje? (viz Ez 14,14.20)

Podobenství ukazuje, že „zásoba oleje“ je osobní věc, která se nedá přenášet. Představuje duchovní aspekt našeho osobního vztahu s Kristem. Spasení, podobně jako krevní skupina, se nedá přenášet (nahrazovat). Stejně tak je to i s nadějí. Svoji naději nemůžete implantovat někomu jinému. Naději musí každý jednotlivec věřit sám a osobně ji prožívat. To je ten „olej radosti“. (Žd 1,9)

V Izraeli byl olej velmi vzácnou surovinou. Jako symbol naděje a spasení nám chce ukázat, jak velmi ho potřebujeme. V životě církve, ale i v osobním životě, je proto nutný více než cokoliv jiného.

Ani pro jednu družičku z tohoto podobenství nebylo lehké čekat. Ty rozumné si však zkontrolovaly svoji zásobu oleje – a svoji naději si chránily. Když se jejich naděje naplnila, byly připraveny.

2. Z podobenství jasně vyplývá, že nemůžeme dát jiným to, co potřebují k přípravě na Kristův návrat. Znamená to však, že pro ně nemůžeme ani nic udělat? Podobenství nám nechce říci, že duchovní potřeby jiných nám mají být lhostejné, že se nemáme zajímat o jejich duchovní blaho nebo že máme dbát o olej ve svých lampách na úkor jiných. Jak můžeš pomoci lidem kolem sebe, aby měli více oleje ve svých lampách?

NEJSTRAŠNĚJŠÍ SLOVA

Družíčkám, které nebyly připraveny na setkání s ženichem, bylo řečeno: „Amen, pravím vám, neznám vás.“ (Mt 25,12)

Neznám vás! Jak mohl Ježíš, který zná srdce každého člověka, Ježíš, který je „výraz Boží podstaty“ (Žd 1,3), Ježíš, ten, který stvořil a udržuje světy, říci těmto družičkám, že je nezná? (viz Mt 7,23)

1. Co tím Ježíš mínil, když jim řekl: „Neznám vás,“ anebo když někdy řekl: „Nikdy jsem vás neznal“? Co chtěl zdůraznit? Vyhledej si uvedené verše a shrň jejich obsah. Jak by nám mohly pomoci pochopit, co Ježíš připomíná?

Gn 4,1 _____

Oz 4,1 _____

J 17,3 _____

Výraz „poznat“ v biblickém chápání neznamena jen rozumové poznání; není to jen schopnost vyjmenovat celý seznam faktů. Zahrnuje v sobě určitý osobní prvek, který se týká dvou stran. Adam „poznal“ svoji ženu – a to znamenalo nepochybně víc, než jen mít o ní několik informací uložených v paměti. Ježíšova slova vyslovená k těmto družičkám naznačují, že mezi nimi a jím neexistoval blízký vztah, prostřednictvím kterého v nich mohl působit podle své vůle. (Fp 2,13) Mt 25,13 nám objasňuje význam podobenství mnohem jasněji. Ježíš tu říká, že máš být vždy připraven, protože nevíš, kdy přijde. Být připraven v podstatě znamená „poznat“ Boha, ne však tak, že o něm budeš mít spoustu informací a důkazů. Je to „poznání“, které je založeno na osobním vztahu s ním, „poznání“, díky kterému ti plným právem řekne: „Vstup, protože tě znám.“

2. Můžeš vzhledem k takovému chápání slova „poznat“ upřímně říci, že tě Bůh „zná“? Máš s ním takový blízký vztah? Jestliže ano, napiš proč. Jestliže ne, jaké změny bys potřeboval učinit?

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Ti, kdo vyznávají, že čekají na Kristův příchod, jsou v podobenství představeni pěti rozumnými a pěti pošetilými družičkami. Rozumné družičky si vzaly s lampami také olej v nádobách. Jejich lampy byly upraveny a hořely. Byly připraveny vyjít a setkat se s ženichem. Pošetilé družičky si nevezly olej do nádob. Když zazněl slavnostní zvuk, zjistily, že nejsou připraveny a nemohou vyjít vstříc ženichovi. Mnozí o sobě tvrdí, že jsou těmi rozumnými družičkami; mají však Ducha svatého? Jako lid prohlášíme, že známe pravdu. Jaký však budeme mít z toho užitek, když její principy nebudeme aplikovat ve svém životě? Mnozí říkají: „Ano, Kristův příchod je přede dveřmi. Konec je tak blízko, že není čas nést poselství těm, kteří jsou ve tmě. Není potřebné investovat peníze do misie v zahraničí, neboť konec přijde dříve, než se práce dokončí.“ Je toto způsob, jakým naplňujete příkaz svého přicházejícího Pána kázat evangelium celému světu na svědectví všem národům? Vaší povinností je připravit se na Pánův příchod a nemůžete být připraveni, dokud neplníte jeho příkazy. Zdá se, že někteří necítí zodpovědnost přinášet desátky do Pánovy pokladnice. Tomu, který jim všechno dal, odepírají malou část, o které řekl, že patří jemu. Vymlouvají se, že dávat desátky nechápou jako svoji povinnost. Neexistuje žádný důvod, proč by to tak chápat neměli, kromě toho, že jim vlastní „já“ zastírá zrak.“ (EGW, Signs of the Times, 1. 8. 1892)

Diskusní otázky

- 1. Jak rozumíš slovům „poznat Boha“? Víme, že máme milovat Boha; dokonce je to příkaz (Dt 6,5; Mk 12,30). Jak to spolu souvisí? Jak může někdo milovat Boha bez toho, aby ho nejdříve poznal?**
- 2. Napiš seznam věcí, které mohou zapříčinit, že se někdo ocitne mezi pošetilými družičkami. Které běžné pozemské věci nám mohou zabránit, abychom byli připraveni? Svůj seznam porovnej se seznamem někoho jiného ve třídě.**

Shrnutí

Čas plyne. Pokud jde o naplnění naší naděje, musíme bdít, protože „přijde zcela jistě“. (Abk 2,3) Podobenství o deseti družičkách nám pomáhá uvědomit si, že při čekání není čas na zahálku, neboť je potřebné připravit se. Ježíš nás vyzývá: „Zůstaňte věrni svojí naději a bděte!“

NADĚJE A „ZPOŽDĚNÍ“ II.

Základní verš

„A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán.“ (Ř 5,5)

Hlavní myšlenka

Všichni, kteří máme naději na druhý příchod, se musíme vyrovnat s problémy způsobenými „zpožděním“. Někdy se stává, že v nás zpoždění vyvolává pochybnosti, které mohou vést až k popírání. Někdy snad pochybujeme o platnosti zaslíbené naděje, když říkáme, že se o ní kázalo už tak dlouho, že už ani nemůže být pravdivá.

„Co se tedy děje se slibem jeho příchodu?“ To je námitka vůči poselství o naději. Může se stát, že roky, desetiletí, staletí, dokonce už i tisíciletí, které jsou za námi, nahlodají vytrvalost těch, kteří se rozhodli očekávat na návrat svého Pána, i když k němu upřeli všechny svoje naděje. Bible říká, že Pán nemešká a splní to, co zaslíbil. Proto je velmi důležité pokračovat v přípravě. Vzdát se naděje znamená vzdát se základu křesťanského poselství. Bez naděje na druhý příchod má totiž křesťanské poselství jen velmi malý, jestli vůbec nějaký smysl.

Opozdit se znamená nedodržet nějaké stanovené datum. Bůh však neurčil žádné přesné datum. O „zpoždění“ proto mluvíme jen z našeho lidského pohledu. Čas plynul déle, než jsme to my – ale ne Pán – předpokládali.

DĚTI NAŠICH DĚTÍ...

Mladí adventisté – děvče a chlapec, kteří se měli rádi, se rozhodli vzít se i přesto, že starostliví a milující příbuzní jim radili, aby toto rozhodnutí dobře zvážili, protože Pán brzy přijde. „Ale jestli se domníváte, že byste se měli vzít, udělejte to,“ řekli jim. „Ať vám však ani na mysl nepřijde mít děti – čas je velmi krátký.“

Tito mladí lidé ale chtěli mít děti, a měli je i doopravdy – přesně pět. Jejich děti už mají své děti. Jestliže Pán brzy nepřijde, tyto děti už budou mít také své děti.

Zatímco se dohadujeme, zda Pánovo zpoždění je skutečně zpožděním, anebo ne, jedno zůstává jisté – čím déle čekáme, tím delší stín času dopadá na naše sbory a domovy; čím déle mluvíme o tom, že čas je krátký, tím více se nás mohou zmocňovat pochybnosti o druhém příchodu, a to zvláště tehdy, když jsme přesvědčeni, že se Pán vrátí do určité doby, jen je potřebné ji dostatečně včas rozpoznat.

- 1. Polož si otázku: Pochyboval jsem už někdy o druhém příchodu? Jestliže ano, přemýšlej, jaké to mělo důsledky. Vyvoď z toho logický závěr. Jinými slovy, kdyby nebyl druhý příchod, jaká jiná alternativa existuje?**

Francouzský sekulární vzdělanec Jean-Francois Revel řekl, že si nemyslí, že by ti, kteří si uvědomili svoji smrtelnost a přitom nevěřili v život po smrti, mohli okusit pocit úplného naplnění.

Přinejmenším můžeme ocenit jeho upřímnost a schopnost dovést svoje předpoklady k logickým závěrům. Vzhledem k dnešní části jde o toto: Když pochybujeme o druhém příchodu, podkopáváme si vlastně základ svojí křesťanské víry a naděje. Co nám zůstane bez ní?

- 2. Přečti si 1 K 15, kde Pavel dokazuje druhý příchod. Sleduj jeho důvody, dokud jasně nepochopíš, co tu Pavel říká. Jak nám mohou tyto body pomoci uvědomit si, že ve světle kříže nejsou tyto pochybnosti pochopitelné ani ospravedlnitelné, i když čas utíká?**

KDYŽ ZPOŽDĚNÍ NENÍ ZPOŽDĚNÍM

Jak některé texty dokazují, „zpoždění“ není ničím neobvyklým. Vlastně to asi není to nejlepší slovo, kterým chceme popsat nečekaný časový odklad příchodu našeho Pána. Toto slovo má v sobě nádech nedokonalosti, proměnlivosti, přizpůsobení, dokonce až nepřesnosti a neochoty.

Příčinou „zpoždění“ jsou většinou nepředvídatelné okolnosti. Někdo udělá nějakou chybu, čímž způsobí zpoždění. Příčinou zpoždění jsou nejednou technické problémy. Nepříjemným povinností se vyhýbáme, anebo je jednoduše „odkládáme“. V tomto seznamu negativních příčin a následků bychom mohli pokračovat. Myslím však, že to stačí na to, abychom si uvědomili nebezpečí používání tohoto termínu v souvislosti s Božím konáním. Skutečně chceme spojit příchod Ježíše Krista s takovýmto pochybným významem tohoto slova?

Skutečně můžeme o Božích činech říci, že „se zpožďují“? Jestliže je Bůh věčný a časem neomezený, jak se může „zpozdit“? Jak může ten, který zná konec od začátku „odložit“ svoje plány? Bůh ve své vševědouce zná čas druhého příchodu a jeho „záměry nepředbíhají ani se nezpožďují“. (TV 32)

1. „Ale tato jedna věc kéž vám nezůstane skryta, milovaní, že jeden den je u Pána jako tisíc let a tisíc let jako jeden den.“ (2 Pt 3,8) Co Petr připomíná? Jak nám to může pomoci správně se dívat na věci v souvislosti s druhým příchodem?

Albert Einstein dokázal, že čas je relativní. V závislosti na tom, kde jste a jak rychle se pohybujete, může čas plynout určitou rychlostí pro jednoho člověka a jinou rychlostí pro druhého člověka. I když není lehké pochopit tento fakt, čas je relativní v závislosti na tom, kde jste a jak rychle se pohybujete.

Představte si tedy, jak úplně jinak musí vnímat čas Bůh, Stvořitel, na rozdíl od nás, smrtelných bytostí, kteří známe jen život v čase. Z Petrových slov vyplývá, že nemůžeme mluvit o zpoždění, přinejmenším ne z Boží strany. Musíme se naučit neomezovat Boha a jeho dílo, neurčovat žádný čas kromě toho, co řekl on, že to bude „brzy“!

2. Přečti si v Bibli, jakou dobu strávili Izraelci v Egyptě (Ex 12,40), kolik času uplynulo od příkazu vystavět Jeruzalém do příchodu Mesiáše (Da 9,24-27). Doba, po kterou byli svatí pronásledováni malým rohem (Da 7,25). Co mají všechny tyto události společného, alespoň tedy z našeho omezeného pohledu? Jak nám mohou tato časová období pomoci pochopit „zpoždění“?

SPLNĚNÍ OČEKÁVÁNÍ SE ODDALUJE A ODDALUJE A ODDALUJE...

Př 13,12

V myslích mnohých křesťanů se datum 1. 1. 2002 spojoval s koncem světa, druhým příchodem a ukončením všech našich trápení.

1. Leden však pominul a svět je stále zde. Druhý příchod nenastal a utrpení pokračuje. Odkládá se splnění očekávání?

Bezpochyby není čekání vždycky zábavou, zvláště když je toto mezidobí naplněno mnohým utrpením, bolestí a zklamáním. Nacházíme se nyní vlastně mezi zaslíbením a jeho naplněním. Jak čas plyne, tak cítíme, že konec nepřichází tak rychle, jak bychom chtěli. Mnozí z nás jsou vzhledem k druhému příchodu vystaveni jednomu zklamání za druhým.

2. Existuje jedno řešení, které nám může pomoci. Vyhledej si uvedené verše. Co mají tyto verše společného? Jak nám to může pomoci vyhnout se zklamání z toho, že splnění očekávání se odkládá a odkládá a odkládá...?

Mt 24,36 _____

2 Pt 3,10 _____

V jistém smyslu by ti, kdo očekávají Kristův návrat, neměli prožívat žádné zklamání – jestliže tedy věří tomu, co Bible říká. Ježíš jasně řekl, že nikdo neví, kdy se vrátí. Proto jakákoliv spekulace, určování dat nebo stanovování schematických časových rámců v souvislosti s jeho příchodem jsou (jak tomu vždycky bylo) zaručeným způsobem, jak si zapříčinit zklamání, které by vůbec nemuselo být, protože Bible jasně říká, že to jednoduše nevíme; ten den přijde nečekaně.

3. Kristův návrat je velmi důležitý. Bez něho nemá smysl nic z toho, čemu jako křesťané věříme. Záleží skutečně na tom, kdy se Kristus vrátí? Jestliže ano, proč? Jaký je v tom rozdíl, kdy se vrátí, jestliže máme jistotu, že se určitě vrátí?

TRPĚLIVOST PŘINÁŠÍ SPASENÍ

2 Pt 3,15

Jestliže trpělivost nebo shovívavost našeho Pána přináší spasení, proč bychom potom i my neměli být trpěliví? Často se nám stává, že jsme netrpěliví. Neuvědomujeme si, že také od nás se očekává trpělivost. Jestliže Bůh nechce nutit a popohánět svoje děti, ale shovívavě je nechává přijít ke spasení, proč bychom k tomu měli my přistupovat jinak?

Jestliže se na věc díváme z této strany, rozumíme tomu tak, že Bůh nechává dobu, aby lidé mohli přijmout jeho zaslíbení a vejít do smluvního vztahu s ním, který je založen na lásce. Bůh je shovívavý a hlavně trpělivý, „protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání.“ (2 Pt 3,9) Takový je náš Bůh. Proto bychom neměli opovrhovat „bohatstvím jeho dobroty, shovívavosti a velkomyslností“, ale být si vědomi toho, že je to Boží dobrota, která nás „vede k pokání“. (Ř 2,4)

V souvislosti s tím je použita paralela z 2. knihy Mojžíšovy. Bůh chtěl, aby Izrael vešel do zaslíbené země a obsadil ji. Bůh však nemůže zachránit svůj lid bez jeho souhlasu. Izraelci zhřešili v srdci, v důsledku čehož mnozí nevešli do zaslíbeného odpočinku. Jejich účast na záchraně závisela od jejich odpovědi. Čtyřicet zbytečných let putovali po skalnaté poušti jižní Palestiny. To nebylo Božím záměrem, ale důsledkem toho, že lid, s kterým uzavřel smlouvu, odmítl jeho zaslíbení. Ellen Whiteová poznamenává: „Kvůli těm samým hříchům se oddaluje vstup současného Izraele do nebeského Kanaánu. Ani v jednom případě to nezavinila Boží zaslíbení. Nevěra, světáctví, neposvěcenost a spory mezi takzvaným Božím lidem nás už tak mnoho let zdržují na tomto hříšném světě.“ (1SM 69)

Bůh má s námi trpělivost, protože nás chce spasit. Představa, že by se měl kohokoliv ze svých dětí vzdát, mu způsobuje bolest. Přece však posléze konec nastane. Nesoulad s Boží vůlí nezabrání definitivnímu naplnění naděje.

1. Zamysli se nad často diskutovanou otázkou, proč jsme ještě zde. Ellen Whiteová vícekrát říká, že nebýt hříchů a nevěry Boží církve, mohli bychom být už doma. Jak tomu rozumíš? Jsme my, kteří toužíme a těšíme se na druhý příchod, skutečně příčinou toho, že druhý příchod ještě nenastal? Diskutujte o tom ve třídě.

NAUČIT SE TRPĚLIVĚ ČEKAT

Tt 2,13

Snad uplynulo více času, než jsme předpokládali, ale to jen proto, že naše očekávání je nedokonalé. Zklamání nemá být důvodem k tomu, abychom zavrhlí blahoslavenou naději a vzácná zaslíbení našeho Spasitele, jejichž zárukou je jeho smrt na kříži. Tím, že snášel Boží hněv vůči hříchu (Iz 53,4.5) a stál před Otcovým soudem kvůli hříchu (v. 6), tím, že se nabídl být naším Zástupcem (1 Pt 2,24) a stal se obětním Beránkem (1 K 5,7) – tím je Ježíš naší absolutní jistotou. Bez této jistoty, bez druhého příchodu, neznamená pro nás budoucnost nic jiného než chladný hrob, což je sotva vhodným zakončením všech našich snah, zápasů a problémů, které mu předcházely. I když jsme z prachu vyšli a do prachu se vrátíme, naše naděje – zpečetěná Kristovou krví – je tím, co v prachu nezůstává.

Proto je velmi důležité naučit se trpělivě čekat, jak nám to Jakub radí – dokonale doufat a zůstat v Kristu, aby, až se zjeví, byli jsme mu podobní. (Jk 5,7; 1 Pt 1,13; 1 J 2,28; 3,2)

1. Všimni si, jak často vyzývá žalmista k čekání na Boha:

„Naději slož v Hospodina. Buď rozhodný, buď udatného srdce, naději slož v Hospodina!“ (Ž 27,14)

„Naše duše s touhou vzhlíží k Hospodinu, on je naše pomoc, náš štít.“ (Ž 33,20)

„Skládám naději v Hospodina, má duše v něho naději skládá, čekám na jeho slovo.“ (Ž 130,5)

Jestliže máš konkordanci, vyhledej si pod slovem „čekat“ odkazy v knize Žalmů a Přísloví. Zjistíš, jak často jsme vyzýváni čekat na Hospodina – naši naděje a naše spasení.

2. Předpokládejme, že bys dostal příležitost promluvit k celé církvi na světě. Slyšel by tě každý adventista. Téma, na které bys měl mluvit, by znělo: **Jak neztratit naději, když čekáme a čekáme a čekáme...** Tvůj proslov by měl trvat tři minuty a měl by vycházet ze smíření na základě Kristovy krve. Co bys řekl? Napiš si ho a sdílej se s ním ve své třídě.

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Když touha po příchodu Spasitele začíná slábnout a přitažlivost k současnému životu sílí, potom si celkem lehce dokážeme představit, že se doba prodlužuje; zůstává mnoho věcí, které mají být dokončeny, a tak mnoho toho, co se má naplnit, že Kristův příchod nemůže být velmi blízko. To je klamný důsledek nevěry. Dejte si na to pozor!“ (Uriah Smith, RH, 31. 8. 1897)

„Jsou tací, kteří si říkají nejenom v srdci, ale každým svým činem: »Můj Pán odkládá svůj příchod«. Jestliže Kristův příchod byl už dávno předpovězen, domnívají se, že se stala nějaká chyba. Pán však říká: »Vidění už ukazuje k určitému času, míří neomylně k cíli; prodlévá-li, vyčkej, neboť přijde zcela jistě, zdržet se nedá.« (Abk 2,3) Budeme mezi těmi, kteří přestali spolupracovat s Bohem a říkají: »Můj Pán odkládá svůj příchod?«“ (EGW, RH, 18. 6. 1901)

Diskusní otázky

V souvislosti s otázkou, proč Pán ještě nepřišel, někdo jednou odpověděl takto: „Celý vesmír, snad i nově stvořené bytosti, musí mít možnost pohledět zpět, přičemž nezáleží na tom, jak jsou chronologicky vzdálené od velkého sporu, a vidět následky neposlušnosti. Zlo však musí být tak dokonale a jasně viditelné, že biliony roků po ukončení jeho existence nebeské bytosti v nejvzdálenějších koutech stvoření nebudou mít žádné pochybnosti, pokud jde o Boží jednání s ním. Jeho představení musí být tak dramatické, dokonalé a konečné, že Boží láska, milosrdenství a spravedlnost v zacházení s ním uspokojivě přesvědčí každé stvoření v celém vesmíru a po celou věčnost. Až do té doby zůstanou těžké otázky nezodpovězeny; dát na ně správné a úplné odpovědi si vyžaduje čas. Všechno, co v tomto mezidobí můžeme učinit, je věřit a důvěřovat Bohu ve vědomí, že se vrátí v tom správném čase.“

Diskutujte o této odpovědi.

Shrnutí

Bůh je k nám ve své moudrosti neustále shovívavý a trpělivý. Nechce, abychom zahynuli, ale abychom činili pokání. V žádném případě to není popřením naděje, protože naděje je součástí spasení, které nám Bůh nabízí. Měli bychom však být opatrní a neurčovat žádné časové limity, protože jestliže začneme pochybovat o době druhého příchodu, může se stát, že budeme pochybovat o samotném příchodu. Blahoslavená naděje musí zahrnat jakékoli pochybnosti.

PŘÍLIŠ BOHATÍ NA TO, ABY POTŘEBOVALI NADĚJI?

Základní verš

„Vždyť říkáš: Jsem bohat, mám všechno a nic už nepotřebuji! A nevíš, že jsi ubohý, bědný a nuzný, slepý a nahý.“ (Zj 3,17)

Hlavní myšlenka

Vzpomínáte si na první úkol, který pojednával o Adamovi a Evě v Edenu ještě před pádem? Neměli naději, protože ji ani nepotřebovali. V tomto úkolu budeme mluvit o těch, kteří naději potřebují, ale žijí v takovém sebeuspokojení, že si svoji potřebu ani neuvědomují. Je to velmi nebezpečný stav!

Svým prorockým pohledem se přesuneme do období laodikejského sboru, který si myslí, že je bohatý a nic nepotřebuje. Nemá skutečně být na co hrdý! Smutné je, že tato charakteristika odhaluje postoj soběstačnosti a důvěry v to, čeho sám dosáhl. Sbor v Laodikeji se zaměřil na to, k čemu se dopracoval! V Božích očích je však ubohý; neuvědomuje si svoji duchovní bídu, slepotu a nahotu.

Dobrou zprávou evangelia však je, že díky krvi prolité na kříži existuje i pro Laodikeju naděje – a to v Bohu, který jediný může naplnit jejich potřebu. A to je jejich veliká a jediná naděje.

HORKÝ NEBO STUDENÝ

Zj 3,15.16

Všimni si, co Pán říká své církvi: „Vím o tvých skutcích.“ Není to nic překvapujícího. Vždyť Bůh řekl, že „veškeré dílo Bůh postaví před soud, i vše, co je utajeno, ať dobré či zlé“ a „odplatí každému podle jeho skutků“ (Kaz 12,14; Ř 2,6). Aby přivedl každý skutek na soud, musí znát všechny naše pohnutky.

Překvapuje nás však to, co přichází potom. Bůh říká, že by bylo lepší, kdybychom byli spíše studení než vlažní ve svých skutcích. Tomu, že bychom měli být raději horcí, rozumíme – ale proč studení?

1. Není lepší mít aspoň trochu energie, trochu horlivosti, trochu nadšení pro víru, než nemít vůbec nic? Co je to za vlažnost, o které tu Bůh mluví? Přečti si následující výrok, a potom na tyto otázky odpověz.

„Vlažný duchovní stav sboru v Laodikeji byl nebezpečnější, než kdyby byl studený. Křesťanská vlažnost dbá o formu, dokonce o obsah evangelia, tlumí však vnímavé síly Ducha a vede lidi k tomu, aby nedbali na vážné úsilí, které je nevyhnutelné k dosažení vysokého ideálu vítězného života v Kristu. Typický laodikejský křesťan je spokojen s věcmi, tak jak jsou a hrdý na malý pokrok, kterého dosáhl. Je téměř nemožné přesvědčit ho o jeho velké bídě a o tom, jak daleko se nachází od cíle dokonalosti.“ (7BC 761)

Největším neštěstím dnes nejsou ani tak nesprávné a extrémní teologické názory, ani zavazující programy, vysvětlení či postoje, ale lhostejnost. Apatie je duchovním nervovým plynem, zbraní, která paralyzuje církev a brání jí dosáhnout Božích cílů. To je důvod, proč se to Boha tak dotýká a proč by měl větší radost z jakékoliv jiné teploty, jen kdyby to nebyla vlažnost!

2. Zamysli se nad sebou. Jsi horký? Studený? Vlažný? Uveď několik příkladů, jak vlažnost, na rozdíl od zjevného chladu, negativně ovlivnila tvůj sbor.

NADĚJE PRO UBOHÉ „BOHÁČE“

Zj 3,17

1. Vyhledej si tyto verše: Mt 7,21-23; 19,24; L 18,10-14. Jak nám principy uvedené v těchto verších pomáhají pochopit, co říká Pán ve Zj 3,17?

Jaký druh „bohatství“ si asi myslíme, že v církvi máme, i když ve skutečnosti nemá žádnou hodnotu? Autoritativní postavení, množství dobrých skutků, čtení náboženských knih, pravidelné odevzdávání desátků, zapojení se do svědecké služby? Nikdo nepopírá, že to všechno je důležité, ale nesmí se to stát samoúčelným. Krásná knihovna naplněná náboženskou literaturou z vás neučiní duchovního člověka. Být duchovním člověkem vás neučiní spravedlivým člověkem. Dávat desátky je velmi důležité, ale není to způsob, jak získat spasení.

Snad nejvíce alarmující částí této výstrahy je, že laodičané se domnívají, že „nic nepotřebují“. Jak si může křesťan, který si uvědomuje hříšný stav lidstva a ničivé účinky hříchu a kterému bylo dáno uzříť Kristovu spravedlnost a vysoký standard Božího zákona, vůbec myslet, že „nic nepotřebuje“? Bůh pracuje s těmi, kteří – i když padli do hříchu a jsou mravně zkažení – si uvědomují svoji potřebu a chtějí se z toho dostat. Ale co může udělat pro ty, kteří mají pocit, že nic nepotřebují?

2. Co musíme mít stále na zřeteli, abychom se ubránili tomu nejnebezpečnějšímu duchovnímu klamu? (viz Fp 2,5-7)
3. Pán řekl, že jsme ubozí, slepí, bídní a nazí. Všimni si zvláště prvku nahoty, protože právě ona v mnohém zachytává podstatu laodikejského problému. Co to znamená, že jsou nazí? Nedostatek čeho je příčinou všech jejich problémů? Čím se potřebují odít? (viz Mt 22,11) Zkrátka, jaký je jejich hlavní problém?

ZLATÁ NADĚJE

Zj 3,18

Naštěstí od té doby, co existuje život, existuje také naděje. Pán, který prolil svoji krev za lidstvo, který nesl hříchy světa na svém lidském těle a který si svoji lidskou přirozenost přenesl do nebe, neposlá takovou vážnou výstrahu bez toho, aby nedal také naději. (Vždyť, nač by se trápil s varováním, kdyby už neexistovala žádná pomoc?) Příliš za nás trpěl, než aby nás nechal zahynout bez toho, aby nám nedal možnost záchrany. (2 Pt 3,9) Je to úžasné, že i Laodikeja má naději.

1. Všimni si, že si měli obstarat zlato, aby zbohatli, protože jsou chudí; měli se obléci, protože jsou nazí, a koupit si „mast na potření očí“, protože jsou slepí. Pán jim poskytne všechno, co potřebují k tomu, aby se ze svého ubohého a žalostného stavu zachránili. Ellen Whiteová říká, že „zlato protavené ohněm je víra, která se projevuje láskou“. (KP 158) A co „bílé roucho“ na přikrytí nahoty? (Ga 3,27) Jak jim mohla pomoci „mast k potření očí“? (2 K 4,4)

Pán jim radí „koupit si“ tyto věci. Jak se dají koupit? Prorok Izajáš nám to přibližuje takto: „Vzhůru! Všichni, kdo žízníte, pojdte k vodám, i ten, kdo peníze nemá. Pojdte, kupujte a jezte, pojdte a kupujte bez peněz a bez placení víno a mléko! Proč utrácíte peníze, ale ne za chléb? A svůj výdělek za to, co nenasytí? Poslechněte mě a jezte, co je dobré, ať se vaše duše kochá tukem!“ (Iz 55,1.2)

Tyto verše představují souhrn protikladů: Vy, kdo nemáte peníze, pojdte a kupujte. Pojdte a kupujte „bez peněz, bez placení“. Proč dáváte peníze (ty, co nemáte) za to, co vás nemůže uspokojit? Stejně tak i Laodikeji Bůh radí koupit si to, co se nedá ani koupit ani zaplatit žádnou lidskou měnou. To, co potřebují, si pro ně vyžádal sám Pán, a to prostřednictvím Ježíše, který, obrazně řečeno, zaplatil lístek za jejich spasení. Možná Pán použil takováto slova, aby zdůraznil myšlenku, že to, co potřebují, stálo více, než co by oni sami mohli zaplatit. Možná chtěl, aby si uvědomili, že spasení stálo velkou cenu, i když je pro ně zadarmo.

JEŽÍŠ STOJÍ PŘEDE DVEŘMI

Zj 3,20

Prožívejte tato slova plná naděje! I přesto, že sbor je pyšný, slepý a nahý, Pán stojí u dveří jejich srdcí a říká: Klepu; chci vejít k tobě, chci být s tebou.

Teologové často zkoumají různá témata v souvislosti s tím, jak člověk hledá Boha. Skutečnost je však přesně opačná. Od pádu Adama a Evy v Edenu, kdy je Bůh hledal, přes Kristův první příchod, kdy přišel, aby zachránil padlé lidstvo, prostřednictvím poselství k Laodikeji, až po druhý příchod, kdy se Bůh opět skloní k člověku – celá Bible mluví o tom, jak Bůh hledá člověka. My nejdeme za ním, ale – podobně jako Adam a Eva – před ním utíkáme a skrýváme se. A Ježíš, z velké lásky, kterou si jen sotva dokážeme představit, velký Stvořitel vesmíru, který spojil nekonečno, věčnost a hmotu dohromady a zavěsil svůj výtvar uprostřed ničeho, nás z lásky hledá a dokonce klepe na naše dveře. To je něco úžasného!

1. Které další biblické příklady můžeš uvést jako příklad toho, že Bůh se sklání k lidem a hledá je? Co nám prozrazují o jeho lásce k člověku a o naději, kterou díky této lásce máme? (viz Ex 3,5; Jb 38,1)

Ještě jednou si přečti text na dnešní den. Pán tu neříká, že vstoupí dovnitř a přemístí nábytek nebo nás vystěhuje, ale že se posadí k nám a budeme spolu stolovat. Jako my míváme společenství u rodinného stolu, tak i Bůh chce přijít k nám, povídat si s námi a stát se naším nejlepším přítelem. Je to skutečně neuvěřitelná nabídka z Boží strany!

2. Co je příčinou toho, že nechceme nebo se bojíme otevřít Bohu dveře? Pochybnosti? Láska k nějakému hříchu? Strach z toho, že se budeme muset něčeho vzdát? Chybí nám vědomí závislosti a potřeby? Zamysli se nad tím a odpověz si na otázku: Otevřel jsem Kristu dveře dokořán, anebo ještě stále venku klepe? Když se na to podíváme z jiného zorného úhlu, položme si otázku: V jakém smyslu klepe na naše dveře neustále?

VÍTĚZOVÉ

Zj 3,21

Svoje poselství k jednotlivým sborům končí Pán slovy o vítězství. Podobně je to i v případě Laodikeji.

„Ten, kdo vítězí.“ V těchto slovech není obsažena jen výzva, ale také zaslíbení. Bůh nežádá od svého lidu to, co je nemožné. Nepředstavuje jim cíl, který by s ním a v jeho síle nemohli dosáhnout.

1. Jaké zaslíbení, vyjádřené přímo nebo nepřímo, obsahují tyto verše?

Ř 8,38.39 _____

1 K 10,13 _____

Zj 12,11 _____

Není pochyb o tom, že ať se ocitneme v jakýchkoliv zkouškách, pokušeních a zápasech, Bůh slibuje, že nám dá sílu k vítězství. Kniha Zjevení mluví o útlaku a pronásledování, které Boží lid snášel celé věky, a vyzývá nás zůstat jeho věrnými následovníky až do konce. Jinými slovy, zvítězit znamená zůstat Pánu věrný, oddaný a poslušný, a to i přes zkoušky, pokušení a pronásledování. To je Boží poselství k jeho církvi v každé době. Naší velkou nadějí je, že s Ježíšem se můžeme všichni – dokonce i Laodičané, kteří si vzali k srdci slova Pána, přijali napomenutí a činili pokání – stát „vítězi“. (Zj 3,21)

2. Samozřejmě, že ne všichni křesťané čelí otevřenému pronásledování. Satan má k dispozici i jiné prostředky. Jeho konečným cílem je oddělit nás od Krista a zabránit nám být spaseni. Vždycky nám nastraží do cesty past, do které bychom se mohli chytit. Jaké další metody a prostředky používá, aby nás od Krista oddělil? Zkrátka, nad čím například potřebuješ zvítězit?

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Tato blahoslavená naděje na druhý příchod Ježíše Krista není okrajovou naukou. Je to hlavní stavba, která drží křesťanskou víru pohromadě. Naděje je základní osnou lidské zkušenosti. Naděje na druhý příchod Ježíše Krista upírá pozornost křesťanů vzhůru. Apoštol Petr ji nazývá „živou nadějí“, protože křesťanské zkušenosti dodává životaschopnost. Formuje a ovládá život těch, kteří tuto naději mají.

Ti, kdo mají pevnou naději v nebe a věří, že Kristus opět přijde, budou zde na zemi lepšími občany. Ti, kdo mají tu pravou naději na novou zemi, se budou snažit žít podle jejích zásad už tady na této staré zemi. Ti, kdo zpívají o blízké „šťastné zemi se zelenými břehy“ se budou snažit o to, aby tyto zelené břehy byly také tady. Ti, kdo mluví o „zlatých ulicích“ tam nahoře, zaplatí daně také tady, aby se mohly ulice udržovat v náležitém pořádku. Rodiče, kteří věří v novou zemi, kde všichni budou „blažení a šťastní“ budou vzájemnou láskou k sobě a ke svým dětem vytvářet malé nebe zde na zemi... Druhý příchod není teorií, ale má se dotýkat každé oblasti našeho života zde a nyní.“ (R. Bietz, RH, 8. 6. 1961)

Diskusní otázky

- 1. Projevuje se laodikejská vlažnost i ve tvém sboru? Co je její příčinou? Jak se vědomí, že jste „bohatí“, projevuje?**
- 2. Co potřebuje tvůj sbor pochopit a prožít? Potřebuješ to i ty?**
- 3. Můžeš svému sboru nějak pomoci, aby si uvědomil svůj stav a přijal Boží pomoc k obnově?**
- 4. Jsi ochotný připustit, že se ve svém hodnocení situace můžeš mýlit, i přes dobrou snahu pomoci? Jsi ochoten přijmout také hodnocení jiných?**

Shrnutí

Příliš bohatí na to, aby potřebovali naději? Jak mohou být lidé tak slepí? Avšak i takovému namyšlenému a pyšnému laodikejskému sboru Pán nabízí naději – naději na vítězství, naději na ochranu, naději na spasení.

POVOLÁNÍ K JEDNÉ NADĚJI

Základní verš

„...aby měli naději na věčný život, jež slíbil pravdomluvný Bůh před věky, a ve svůj čas“ (1T 1,2)

Hlavní myšlenka

Jsme vyzýváni žít životem hodným našeho povolání. Jako adventisté jsme povoláni k „jedné naději“. (Ef 4,4) V této naději jsme jednotní. Víme, že neexistuje žádná jiná cesta, žádná budoucnost mimo Boha a jeho zaslíbené naděje, jejíž zárukou je Kristova smrt za nás. Spolu se blížíme k naplnění této naděje a toužíme, aby ji našli i další. Jako prostředníci této naděje jsme „divadlem“ celému vesmíru.

Sjednocující moc naděje, ke které jsme byli povoláni a která nás motivuje konat – ne ze strachu, ale z lásky – bude předmětem studia tohoto úkolu. Jako Boží velvyslanci na konci času „stali jsme se podívanou světu, andělům i lidem“. (1 K 4,9) Sjednocení v této naději můžeme jako Boží církev správně představovat Boha tomuto umírajícímu světu. Jako adventisté sedmého dne máme být tomuto povolání věrní, což znamená, že budeme věrně představovat Boha. Bůh si totiž přeje, aby všichni poznali pravdu, která nám dala tak velkou naději. Naše životy mají odrážet to, čemu věříme, a naše církev musí ukázat jednotu, kterou tato naděje přináší. Naší předností jako celosvětového společenství víry je vyzývat všechny k jednotě víry, která se těší na splnění adventní naděje – na blízký příchod Ježíše Krista.

ŽIVOT HODNÝ POVOLÁNÍ

Ef 4,1.2

My všichni jsme porušení, chamtiví a odporní hříšníci. Pokud jde o naše spasení, jsme absolutně bezmocní; jsme odsouzeni k zahynutí ve své vlastní žádostivosti. A přece jsme spaseni Boží milostí v Ježíši Kristu, který nejenom, že vzal na sebe trest za naše hříchy, ale který nám nabízí dar své spravedlnosti – spravedlnosti, kterou bychom jinak nemohli vlastnit, spravedlnosti samotného Boha, který jediný nám může dát věčný život. To znamená, že jsme bytosti zcela závislé na Boží milosti a milosrdenství; sami se skutečně nemáme čím chlubit.

- 1. Prečti si opět Ef 4,1.2. Jaké povolání jsme dostali? Jak můžeme my, bezmocné hříšné bytosti, žít životem hodným tohoto povolání? Proč máme být pokorní, mírní, trpěliví, snášejíci se navzájem v lásce? Jak tyto vlastnosti souvisí s naším povoláním?**

Všimni si, jak je tu představen život hodný povolání – pokora, mírnost, trpělivost, vzájemné snášení se v lásce. Někdy si myslíme, že Bůh nás povolává k nějakému náročnému úkolu nebo strhujícímu výkonu. Nebo se domníváme, že musíme zpřísnit své stravovací návyky, důsledněji zachovávat sobotu, protože čím víc pravidel budeme dodržovat, tím budeme lepší. I když všechny tyto věci mají v životě své místo, uvedené verše mluví o tom, že to, co od nás Bůh očekává, se týká našeho nitra – jsou to naše postoje, které se projevují tím, jak se k sobě navzájem chováme, a které odhalují, jak ve skutečnosti chápeme to, kým jsme ve vztahu k Bohu a k jiným lidem. Až potom nás může povolat k dílu, které má pro nás připraveno.

- 2. Být pokorný? Mírný? Trpělivý? Snášet se navzájem v lásce? O co lehčí by byl život hodný povolání, kdyby všechno, co se od nás žádá, bylo jen zpřísnění stravovacích návyků, skromnější oblékání nebo důslednější zachovávání soboty. Zastav se pod křížem a přemýšlej o tom, co pro nás Kristus učinil na kříži. Jak ti může tato zkušenost pomoci žít životem hodným evangelia, jak ho popisuje Pavel v těchto verších?**

SNÁŠET SE NAVZÁJEM V LÁSCE

Ef 4,1.2

Dnes upřeme svoji pozornost na poslední část těchto veršů, ve kterých se mluví o tom, že se máme snášet „navzájem v lásce“. Řecké slovo přeložené jako „snášet“ znamená také vydržet, trpět, mít strpení. Jinými slovy, i když jsme lidem naděje a v Kristu všichni sdílíme tu samou naději, máme bratry a sestry ve víře, s kterými je někdy těžké se dohodnout a potřebujeme k tomu mimořádnou dávku trpělivosti. Pavel říká, že se s nimi nemáme jen snášet, což by mohlo být dost těžké, ale dokonce se máme snášet „v lásce“. Možná právě ona nám dá potřebnou sílu k tomu, abychom se s nimi mohli snášet.

1. Přečti si Mt 10,8. I když kontext mluví o něčem jiném, jak nám zásada, která je tu vyjádřena, pomáhá pochopit, jak získat sílu, moc a ochotu snášet se navzájem „v lásce“?

Naše víra, pokud nic jiného by pro nás zde a nyní nemohla učinit, by nás měla přinejmenším učinit citlivými, vnímavými a soucitnými k potřebám druhých, a to zvláště k těm, kteří zápasí o naději. Přečti si, co napsala Ellen Whiteová člověku, kterého se zmocňovaly vážné pochybnosti a obavy.

„Chtěla bych ti říci, sestro, abys nezavrhl svoji důvěru. Ubohá, chvějící se duše důvěruje v Boží zaslíbení. Jestliže to učiníš, zbavíš se pout nepřítelů a jeho nástrahy budou neúčinné. Nevšímej si, co ti nepřítel našeptává. Vykořč svobodně, ztrápená duše. Uvažuj pozitivně. Svému ubohému a malomyslnému srdci řekni: »Proč se tak trpce rmoutíš, má duše, proč ve mně úzkostně sténáš? Na Boha čekej, opět mu budu vzdávat chválu, jen jemu, své spáse.« (Ž 42,6) Víím, že tě Bůh miluje. Důvěřuj mu. Nemysli na to, co v tobě vyvolává pocit smutku a úzkosti. Zažeň každou nepříjemnou myšlenku a mysl na drahého Ježíše. Uvažuj o jeho moci spasit, o jeho nehynoucí a jedinečné lásce k tobě, ano právě k tobě. Víím, že tě Pán miluje. Jestliže se nemůžeš spoléhat na svoji vlastní víru, spolehni se na víru jiných. My věříme a máme naději v tvůj prospěch. Bůh přijímá naši víru v tvůj prospěch.“ (2T 3:19)

2. Rozlož si tento citát na několik hlavních bodů. I když jsou vyjádřeny odlišným způsobem, co je jádrem těchto slov? Na co dává důraz? Jestliže znáš někoho, jehož víra a naděje slábnou, všimni si této hlavní myšlenky a svými slovy se o ni poděl s dotyčným člověkem. Možná zjistíš, že jsi tím pomohl i sám sobě.

POVOLÁNÍ K JEDNÉ NADĚJI

Ef 4,4

Všimni si, co text konkrétně uvádí. Jsme povoláni k jedné naději. Ne k mnohým, ale k jedné.

Jako křesťané můžeme mít naději na mnoho věcí, například na to, že naše modlitby za uzdravení budou vyslyšeny, že nám Pán pomůže v našich manželstvích, že naše misijní úsilí přinese ovoce, že budeme dělat svým životem čest povolání, kterého se nám dostalo, a že v Boží síle zvítězíme nad hříchem. Celá Bible, Starý i Nový zákon, oplývá různými zaslíbeními o osvobození od nepřátel, o pokoji, o vedení, o moci zvítězit nad hříchem. Vyjmenovali jsme jich jen několik.

- 1. Všechno, co jsme vyjmenovali, však není jen tou „jedinou nadějí“, kterou má Pavel na mysli. Co je tou „jedinou nadějí“ a proč jsou všechny ostatní věci, v které doufáme, nepodstatné a bezvýznamné? Svoji odpověď si napiš a podlož některými verši. (viz například Tt 2,13)**

Vrať se opět k textu na dnešní den. Pavel mluví o jednotě – v jednom těle, jednom Duchu, jedné naději. Jsme jedno tělo, řízené jedním Duchem, který nás vede k jedné naději. Tvoříme jednotu, když spolu očekáváme splnění té samé naděje. I když každý z nás má svoje vlastní osobní naděje, jsme společenstvím naděje, které čeká na splnění Božích zaslíbení. Možná je naše společenství složeno z různých skupin, ale naděje nás spojuje, motivuje a dává nám směr. Jsme zajedno (i když ne ideálně) v myšlení a cílech, protože náš společný cíl je jasný.

- 2. Jedna naděje? Jedno tělo? Jak může tak mnoho různých prvků jako například kultura, jazyk a etnická příslušnost vytvořit jednotu? Přemýšlej na základě své vlastní zkušenosti: Jak ti tvoje osobní naděje na Kristův návrat pomohla sjednotit se v cílech s církví? Nebo jak ti pomáhá?**

JEDNOTA VÍRY A NADĚJE

Ef 4,5.6

Pavel nebyl pluralista. Nevěřil, že existují různé cesty k spasení, ani že jeden náboženský systém je stejně tak přijatelný a osvědčený jako jiný. Naopak, Pavel projevuje velmi pevnou oddanost tomu, co přijal jako jedinou cestu k spasení, i když mnohé současné skupiny lidí to považují za úzkoprsé a povrchní.

1. **Pozorně si přečti Ef 4,5.6. Na co tu Pavel klade důraz? Které téma se tu opět opakuje, o kterém jsme už v tomto týdnu mluvili?**
2. **Když myslíme na to, co znamená křest, proč ho sem Pavel zahrnul? (viz Ga 3,27-29) Proč právě křest ve velké míře naznačuje, na čem skutečně spočívá základ naší jednoty?**

Bůh je jeden; on je „jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, skrze všechny působí a je ve všech“. (Ef 4,6) Bůh je svrchovaný vládce. Prostřednictvím Kristovy krve prolité za hříchy světa chce všechny přivést zpátky k sobě. Božím záměrem je, „aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno - na nebi, na zemi i pod zemí - a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.“ (Fp 2,10.11) Celé stvoření, dokonce i zatracení, vyznají Krista.

3. **„My přece víme, že je jediný Bůh Otec, od něhož je všechno, a my jsme tu pro něho, a jediný Pán Ježíš Kristus, skrze něhož je všechno, i my jsme skrze něho.“ (1K 8,6) Jak to souvisí s tím, co Pavel říká v Ef 4,5.6?**

Myšlenka jednoty je pro Boha velmi důležitá. Není těžké pochopit proč. Bůh je jeden, jeho pravda je jedna, jedna je naděje – potom i jeho církev, která ho na této zemi představuje, by měla být také jedna (jednotná).

4. **Co Ježíš skutečně mínil tím, když řekl: „...aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás“? (J 17,21) Jestliže to není doslovná, fyzická přítomnost, o čem tu Ježíš mluví?**

JEDNOTA VÍRY

Ef 4,12.13

Víra – spásná víra, která vede ke spravedlnosti, je velmi osobní věc. Nejsme spase- ni jako celek (skupina); spasení jsme milostí prostřednictvím víry, která pochází z osobního odevzdání Bohu. I když dnes můžeme darovat krev, srdce nebo některý jiný orgán druhému člověku, který ho potřebuje, nikdo nemůže věřit za někoho jiné- ho. Můžeš svědčit o své víře, vyučovat jí druhé, představit ji lidem a andělům, ale nikdy ji nemůžeš dát někomu jinému. Víra přichází jen shora, když se hříšník sám rozhodne následovat Ježíše Krista.

Pohlédněme však na dnešní text, kde se mluví o jednotě víry a poznání Božího Syna, ale ani ne tak velmi v osobním, individuálním smyslu, (jak jsme zvyklí my chá- pat a používat), ale v jakémsi „kolektivním“ smyslu. Tělo Kristovo – jeho církev – se buduje až do „dosažení jednoty víry“. Pavel tu nemluví jen o individuální zkušenosti věřícího člověka, ale myslí na společnou zkušenost církve sjednocující na základě poznání Ježíše Krista.

1. Přečti si Ef 4,14. Proč Pavel říká, že jednotu víry a duchovní dospělost jsou tak důležité? Před čím nás chrání?

Jednota nám pomáhá vyhnout se extrémům. Tělo, jako jeden celek, nám pomáhá udržovat si rovnováhu. Když si navzájem projevujeme lásku a uznáváme milost Boží ke každému z nás, rosteme spolu v jednotě. Církev, kde si nejenom členové navzájem projevují nesobeckou lásku, ale milují i ztracený svět, je skutečně církví, která spěje k „jednotě víry a poznání Syna Božího“.

Takováto jednotu víry nepřichází náhodně. Je výsledkem aktivního úsilí o to, aby se víra a naděje staly prioritou a došlo k vzájemnému sjednocení. „Vážně usilujme o jednotu,“ napsala Ellen Whiteová. „Modlíme se za ni a pracujeme pro ni.“ (9T 188)

2. Zamysli se nad svým sborem jako společným tělem. Vidíš v něm, jako v celku, zralou víru a poznání Božího Syna? Roste tvůj sbor? Anebo to s ním jde, podle tvého názoru, „z kopce“? Anebo snad stagnuje? Ať odpovíš jakkoliv, co pozitivního můžeš udělat, abys mu pomohl?

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Služebníci Krista mají být jednotní – jednoho srdce a jedné mysli. Navzájem bychom si měli radit. Nikdo by neměl požadovat od svých bratrů, aby pracovali naprosto přesně podle jeho plánů; každý by si měl zachovat svoji individualitu. Všichni ať pracují pro blaho druhých a víc si váží svých bratrů než sebe. Vyzvolávat závist a žárlivost, okrádat o náklonnost, oslabovat víru a podněcovat nedůvěru a podezření je satanovým dílem. Pro slabého a sklíčeného je to překážkou k dosažení jednoty a víry, Kristovy milosti, obrácení hříšníků, a okrádá nás o požehnání, které bychom mohli obdržet.“ (EGW, RH, 10. 7. 1883)

„Ježíš, který zemřel za nás, nás miluje láskou, která je nekonečná; proto se i my navzájem musíme milovat. Sami sebe máme rádi a ve své samolibosti si dokážeme mnohé odpustit; avšak ke svým bratrům, kteří nejsou ani tak vinní, jako my sami, jsme nemilosrdní. Uvažujte však, bratři, jak nemilosrdní a nesoucitní jsme k sobě navzájem; jak si navzájem ubližujeme a zraňujeme se, když bychom se přece měli milovat tak, jako Kristus miloval nás. Učiňme úplnou změnu. Pěstujme vzácnou rostlinu lásky a radujme se, když si můžeme navzájem pomáhat. Musíme být laskaví, trpěliví a shovívaví k chybám jednoho k druhému. Ostrou kritiku musíme zaměřit na sebe, ale vzhledem na naše bratry máme doufat a věřit všemu.“ (EGW, RH, 22. 4. 1844)

Diskusní otázky

1. **Jistá skupina adventistů se domnívala, že to, čemu oni věří, je v adventismu velkým problémem. Rozhodli se proto oddělit se a vytvořit si vlastní společenství mimo církve. V souvislosti s probíraným tématem, co bys jim řekl ve snaze změnit jejich názor? Jak bys je jemně varoval, aby si uvědomili potenciální nebezpečí, které by jim mohlo hrozit?**
2. **I když je jednota důležitá, má smysl o ni usilovat za každou cenu? O svých odpovědích diskutujte.**

Shrnutí

Protože jsme povoláni k jedné naději, musíme se sjednotit a žít životem hodným svého povolání. Naděje nám pomáhá dospět k jednotě, vyzdvihuje náš cíl, který je mnohem důležitější než maličkosti, které nás tak často rozdělují. Když dovolíme, aby Boží naděje působila v nás, budeme žít k Boží slávě a očekávat den, kdy s ním budeme opět věčně doma.

NADĚJE VE VRCHOLNOU UDÁLOST DĚJIN

Základní verš

„Těmito slovy se vzájemně potěšujte.“ (1 Te 4,18)

Hlavní myšlenka

Naděje nás drží při životě. Není to jakási mlhavá touha po něčem lepším na tomto světě, ale slíbené vykoupení v Ježíši Kristu, který se vrátí a zachrání nás, neboť za nás zaplatil tak velkou cenu. Tak, jako hořela srdce učedníků na cestě do Emaus, i v nás, kdo jsme na cestě do Božího království, uchovávají jeho zaslíbení o naději živou víru a zapalují naše srdce. Máme naději, která plane v našich srdcích – naději na příchod Ježíše Krista. To je naše největší naděje, jedna a jediná naděje, na které skutečně záleží.

„Všechno v lidském životě a lidských dějinách spěje ke konci,“ napsal Reinhold Niebuhr. Má pravdu. Dříve či později ten konec, anebo přinejmenším nějaký konec, nastane. Jako křesťané víme, o jaký konec jde. Nevíme, kdy konec přijde, ale víme, jak přijde. Víme také, proč svět skončí tak, jak skončí. Důvodem, proč máme takovou velkou naději, je nejenom to, že víme, jak vše skončí, ale známe také zaslíbení zpečetěné smrtí našeho Pána – které se na konci naplní: „...budeme spolu s nimi uchváce- ni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem.“ (1 Te 4,17) Nic lepšího nemůže být!

BEZ NADĚJE

1 Te 4,13

1. Uvedený verš si přečti v celém kontextu. (1 Te 4,13-18) O čem tu Pavel konkrétně mluví? Proč jsou i taková, kteří nemají naději?

Americký spisovatel Benjamin Franklin jednou řekl, že člověk si může být jistý jen dvěma věcmi – smrtí a daněmi (daně neplatíme všichni stejné, ale zemře každý).

Všichni, a to bez ohledu na rasu, věk, náboženství, pohlaví, ekonomické postavení nebo daňové zatížení – všichni se jednou postavíme tváří v tvář smrti. Ať přijde pomalu a budeme ji čekat, anebo rychle a nečekaně, ukončí náš život a položí nás do hrobu.

I když mnoho otázek o smrti zůstává nezodpovězených, jedno je jisté: Smrt zůstává naším neúprosným a nekompromisním nepřítelem. Neuznává žádný odklad, nedá se uvěznit, nemůžeme se s ní dohodnout, protože útočí a bombarduje do té doby, dokud nenaruší všechny buňky a zevnitř vše nerozloží. Smrt je nepřítel, který přesahuje naše možnosti vypátrat ho a zničit, protože má stejný původ jako my. Jestliže ve vesmíru není Bůh a není žádná naděje, není potom život a smrt jen odlišnou kombinací stejných prvků? Jestliže všechno to, pro co tu žijeme, zápasíme a doufáme, končí hrobem, život se stává nesmyslným a zbytečným. Jestliže je hrob definitivním koncem, není lidský život jen obdobím dospívání k smrti?

2. Petr napsal: „...celou svou naději upněte k milosti, která k vám přichází ve zjevení Ježíše Krista.“ (1 Pt 1,13) O čem tu Petr mluví? Jak tento verš souvisí s tím, o čem dnes mluvíme?

3. Shakespeare kdysi napsal, že život je „povídka, kterou vypravuje idiot; je hlasitá a napíná, ale nemá žádný smysl“. Proč má Shakespeare pravdu, alespoň pokud jde o ty, kteří nemají žádnou naději? Dokázal bys tuto myšlenku vyjádřit jinak? Jak ji vyslovuje apoštol Pavel v 1 K 15,17?

NADĚJE MIMO NÁS

1 Te 4,16.17

1. Přečti si výše uvedené verše a svými slovy co nejpodrobněji popiš tuto budoucí událost.

Z těchto zaslíbení vyplývají nejméně dvě věci, které nám mohou pomoci neztratit naději.

Zprvé, druhý příchod je něco úplně neobvyklého a nečekaného. Příroda, dějiny či logické předpovědi tomu nenasvědčují; právě naopak, říkají nám, že pokud zemřeme, změníme se v prach a „ožijeme“ jen tím způsobem, že pohnojíme strom nebo se staneme potravou pro bakterie, které rozloží naše mrtvoly. Z toho vyplývá, že nejdůležitější naděje jakou máme, jediná naděje, která dává životu nějaký určitý smysl, je naděje v něco, čeho my sami naší silou nikdy nedosáhneme. Jsme úplně bezmocní, zcela závislí na Boží milosti. Jestliže nás toto vědomí nevede k pokoře, potom už asi nic jiného.

Zadruhé, a souvisí to s prvním bodem, tuto velkou naději máme jen proto, že nám o ní někdo řekl. Žádné čistě logické, vědecké či rozumové důvody ani studium přirozeného světa nám o druhém příchodu nic nesdělí. Sami na to nepřijdeme a vědecké experimenty nás o tom nepoučí. Je to nadpřirozená událost, která přesahuje cokoliv v samotné přírodě. Víme o tom jen proto, že nám to sdělil Bůh, který nám tuto pravdu zjevil prostřednictvím svého slova. Neexistuje žádný jiný způsob, jakým bychom se mohli o této krásné naději dozvědět.

2. Opět si přečti verše na dnešní den. Co nám říkají o naší největší naději vzhledem k výše uvedeným poznámkám? Jinými slovy, pokud je naše naděje zcela závislá na něčem mimo nás, k čemu bychom se sami nikdy nedopracovali, jak souvisí s naším životem?

NEJVĚTŠÍ NADĚJE

Opět si přečti 1 Te 4,14. Pavel zdůrazňuje, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých. Prostřednictvím jeho smrti a vzkříšení my, kteří ve víře zemřeme, vstaneme také z mrtvých. Toto musí být naší největší nadějí, protože ať máme cokoliv, ať děláme cokoliv, ať cokoliv získáme, dříve či později přijde smrt a my se s tím budeme muset rozloučit. Jestliže je smrt konec, potom všechno, čeho jsme dosáhli, vyjde nazmar. Díky Ježíši však smrt není naší poslední zastávkou.

- 1. „Ale vidíme toho, který byl nakrátko postaven níže než anděl, Ježíše, jak je pro utrpení smrti korunován ctí a slávou; neboť měl z milosti Boží zakusit smrt za všechny.“ (Žd 2,9) Pavel zde říká, že Ježíš zemřel za každého člověka. Uvažuj o důsledcích tohoto tvrzení. Za každého člověka?**

Od Kaina po ty nejhorší masové vraždy, od homosexuálních sodomských násilníků po kalifornské producenty pornografie, od člověka, který probodl Ježíšovi bok, po toho, který zapálil oheň pod Janem Husem, od Adamova prvního hříchu po ten poslední – za všechny ty nejnepravděšší, nejkrutější a nejnesmyslnější skutky zaplatil Ježíš v plné míře na kříži. Tam na Golgotě nesl spravedlivou odplatu za všechna provinění. Jestliže by byl zůstal jen jeden jediný hřích přehlédnout, potom člověk, který se ho dopustil, by neměl naději na spasení; nemohl by si přivlastnit zaslíbení z 1 Te 4,13-17. To však nepřichází v úvahu, protože Kristus zemřel za každého; všechny hříchy bez výjimky musely být přikryty Kristovou smrtí. Ellen Whiteová napsala: „Žádný člověk se nedopustil hříchu, za který by nebylo zapláceno na Golgotě.“ (1SM 343) Kdybychom to chtěli vyjádřit účetnickou terminologií, všechno by muselo sedět perfektně na haléř.

Jestliže za tyto hříchy bylo zapláceno, ti, kdo se vírou domáhají Ježíšových zásluh, mohou mít vzácnou naději, že i oni vstanou, neboť Ježíš vstal z mrtvých.

- 2. Zamysli se hlouběji nad tím, že Ježíš zemřel za každou lidskou bytost. To znamená, že zemřel i za ty nejhorší; všechny jejich hříchy byly přibity na kříž. Co nám to říká o Boží nesmírné lásce k nám? Jakou ti to dává naději, že i přes to, co zlého jsi vykonal, Ježíš tvůj dluh už zaplatil?**

ROZDĚLIT SE O NADĚJI

1 Te 4,18

Křesťanství bez naděje nemá žádný smysl. Po celou dobu svého pozemského života Kristus povzbuzoval padlé hříšné bytosti, dával jim naději a zaslíbení něčeho lepšího.

- 1. Vyber si kterýkoli příběh z evangelií, prostuduj ho a vyznač si místa, kde Ježíš povzbuzuje lidi slovy naděje. Vypiš si je a všimni si, v jaké konkrétní situaci je Ježíš vyslovil.**

Jestliže o sobě prohlašujeme, že jsme jeho následovníci, měli bychom šířit kolem sebe radost a naději. I když mnozí z nás nikdy nikoho nevzkřísili z mrtvých ani nevy-léčili malomocné, i přesto máme tu přednost a odpovědnost sdílet svoji naději se všemi kolem nás tak, jako to činil Ježíš. Všichni můžeme projevovat dobrotu, oběta-vost a sebezapíravou lásku, což může dát našim slovům moc, kterou by jinak neměla.

Na základě Ježíšova života, smrti a vzkříšení povzbuzuje Pavel ve svém prvním listu Tesalonickým a dává naději těm, kteří jeho dopis čtou. Neměli bychom činit to samé?

Pavel řekl: „Těmito slovy se vzájemně potěšujte.“ Tuto radu adresoval křesťanům, tedy těm, kdo věřili v Ježíše a byli už v církvi. To znamená, že i křesťané se někdy potřebují navzájem povzbudit.

- 2. Znáš někoho, kdo právě v tomto období prožívá těžké zápsy – smrt, nemoc, ztrátu zaměstnání nebo něco jiného? Jestliže ano, co bys tomuto člověku řekl, abys povzbudil jeho naději? Pokus se tuto situaci vidět ve světle velké naděje, kterou jako křesťané máme, a uvažuj, zda bys nemohl nejen říci, ale i něco udělat pro to, abys těmto lidem pomohl uvěřit tvým slovům. Tedy nejen mluvit, ale i něco učinit. Mohlo by se totiž stát, že ti, kterých se to týká, tě vůbec nemusí pochopit.**

BŮH NADĚJE

Ř 15,13

Když končíme studium o živé adventní naději, pamatujme vždy na to, že Bůh sám je zdrojem naděje, protože on je „Bohem naděje“.

Bůh naděje. Jak stručný a výstižný popis Boha, který přišel k nám, abychom my jednou mohli přijít k němu. Je to Bůh, který jako Syn člověka žil mezi lidmi, abychom my jednou mohli jako synové a dcery Boží žít s Bohem. Je to Bůh, s kterým, jak píše Ellen Whiteová, „bylo naloženo tak, jak jsme si zasloužili my. A to proto, aby s námi mohlo být nakládáno tak, jak si zasloužil on. Byl odsouzen za naše hříchy, na kterých neměl žádný podíl, abychom my mohli být ospravedlněni jeho spravedlností, na které nemáme žádnou zásluhu. Podstoupil smrt, která měla stihnout nás, abychom získali život, který patřil jemu. »Jeho jizvami jsme uzdraveni.« (Iz 53,5)“ (TV 25)

Není divu, že je nazván Bohem naděje.

1. Přečti si znovu Ř 15,13: Sloveso přeložené jako „rozhojňovat“ může také znamenat vynikat, oplývat, vzrůstat, mít víc než dost. To znamená, že vynikáme, oplýváme, rosteme nebo jednoduše máme dostatek naděje. Chce nám snad tento verš říci, že máme být vždy šťastní, radostní a mít dobrou náladu? Byl takový Pavel? Anebo mluví o něčem jiném? Jestliže ano, o čem? Jak bychom tomu měli rozumět? Jak můžeme oplývat nadějí i v napětí a těžkých chvílích?

Frederick Nietzsche napsal, že naděje je nejhorší ze všeho zla, protože prodlužuje lidské trápení. Pavel naopak říká, že se „rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého“, a to v lásce a milosrdenství, které pocházejí od „Boha naděje“.

Tyto dva výroky nás ve skutečnosti přivádějí k závěru, že každý člověk stojí před rozhodnutím: život nebo smrt, sláva nebo potupa, naděje nebo beznaděj. Vzhledem k tomu, o co jde, žádná střední cesta neexistuje.

Jednou bude vesmír dokonale očištěn od hříchu, hříšníků a zla. To znamená, že se každý člověk musí rozhodnout pro jednu ze dvou konečných možností – buď budeme spolu s hříchem, hříšníky a zlem jednou a navždy odstraněni, anebo budeme navěky žít v blízkosti Boha naděje, který nám všem, dokonce i těm nejhorším, umožnil prostřednictvím Ježíše přebývat s ním v ráji.

Tyto možnosti jsou tak jasné, tak jednoznačné, tak rozdílné, tak definitivní, že skutečně můžeme říci, že tu mluvíme o posledních věcech.

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Jednoho dne, a bude to už brzy, se na obloze ukáže její slavný Tvůrce. Jednoho dne uvidíme na obloze, kterou jsme tak často pozorovali, oblak, jaký jsme nikdy předtím neviděli... Jednoho dne uvidíme oblak, který bude vozem nebeského Krále slávy, přicházejícího oživit své svaté.

Jaký pohled! Uchvátí věrné, kteří ‚milují jeho příchod‘ a kteří doufali ‚v milost, která vám bude dána při zjevení Ježíše Krista‘. Světlo dne náhle zvětší svoji intenzitu a jasnost, převyší všechnu slávu slunce, bude svítit stále více a více, bude jasnější a oslnivější, až dokud se nám neukáže přibližující se sláva Krále králů. A slavný oblak nespočetného množství andělů vítězného Krista sestoupí opět na zem.“ (Carlyle B. Haynes, Present Truth, 15. 3. 1940)

„Jednou z nejvznešenějších a přitom nejslavnějších pravd zjevených v Bibli je pravda o tom, že Kristus přijde podruhé, aby dokončil velké dílo vykoupení. Poutníkům Božím, kteří musí tak dlouho přebývat ‚v údolí stínů smrti‘, se dostává vzácné radostné naděje v zaslíbení o příchodu toho, jenž je ‚vzkříšení a život‘ a jenž přijde, aby ‚přivedl domů své vypovězené‘. Učení o druhém příchodu je vlastně základní myšlenkou Písma svatého.“ (VLB 299)

Diskusní otázky

1. Co má na mysli Ellen Whiteová, když říká, že druhým příchodem se završí dílo vykoupení? Nebylo už dokonáno na kříži?
2. Na pozadí verše Žd 2,9 napiš seznam lidí, kteří jsou známi tím, že se dopustili největších a nejodpornějších zločinů. Zamysli se nad nimi. Potom ve světle Žd 2,9 a dalších textů uvažuj o tom, co to znamená, že Ježíš na kříži zaplatil za všechny tyto hříchy a zločiny. Modli se a přemýšlej o jejich důsledcích. Připrav si do diskuse ve třídě příspěvek, ve kterém zvláště zdůrazníš naději, kterou nám jeho smrt přináší.

Shrnutí

„Těmito slovy se vzájemně potěšujte.“ (1 Te 4,18)

POUŽITÉ ZKRATKY

ČEP	Český ekumenický překlad
PBK	Překlad Bible kralické
RH	Časopis „Review and Herald“
BC	The Seventh-day Adventist Bible Commentary, sv. 1, 7

ZKRATKY BIBLICKÝCH KNIH – PODLE ČEP

Starý zákon:	2 Pa Druhá Paralipomenon	Na Nahum	Fp Filipským
Gn První Mojžíšova (Genesis)	Ezd Ezdráš	Abk Abakuk	Ko Koloským
Ex Druhá Mojžíšova (Exodus)	Neh Nehemjáš	Sf Sofonjáš	1 Te První list Tesalonickým
Lv Třetí Mojžíšova (Leviticus)	Est Ester	Ag Ageus	2 Te Druhý list Tesalonickým
Nu Čtvrtá Mojžíšova (Numeri)	Jb Jób	Za Zachariáš	1 Tm První list Timoteovi
Dt Pátá Mojžíšova (Deuteronomium)	Ž Žalmy	Mal Malachiáš	2 Tm Druhý list Timoteovi
Joz Jozue	Př Přísloví	Nový zákon:	Tt Titovi
Sd Soudců	Kaz Kazatel	Mt Matouš	Fm Filemonovi
Rt Rút	Pís Píseň písní	Mk Marek	Žd Židům
1 S První Samuelova	Iz Izajáš	L Lukáš	JK List Jakubův
2 S Druhá Samuelova	Jr Jeremjáš	J Jan	1 Pt První list Petřův
1 Kr První Královská	Pl Pláč	Sk Skutky apoštolů	2 Pt Druhý list Petřův
2 Kr Druhá Královská	Ez Ezechiel	Ř Římanům	1 J První list Janův
1 Pa První Paralipomenon	Da Daniel	1 K První list Korintským	2 J Druhý list Janův
	Oz Ozeáš	2 K Druhý list Korintským	3 J Třetí list Janův
	Jl Jóel	Ga Galatským	Ju List Judův
	Am Ámos	Ef Efezským	Zj Zjevení Janovo
	Abd Abdijáš		
	Jon Jonáš		
	Mi Micheáš		

DÍLA E. G. WHITEOVÉ

AH	The Adventist Home	KP	Kristova podobenství
CD	Counsels on Diet and Foods	PK	Proroci a králové
GW	Gospel Workers	SA	Skutky apoštolů
1SM	Selected Messages, b. 1	TV	Touha věků
1T-9T	Testimonies, svazek 1. až 9.	Vých	Výchova
CK	Cesta ke Kristu	VLB	Vítězství lásky Boží (1969)

TÉMATA PŘÍMLUVNÝCH MODLITEB VE 4. ČTVRTLETÍ 2002

1. Globální misie
2. Boží dílo v Rakouské unii:

Počet obyvatel: 8 094 000

Počet sborů: 47

Počet členů: 3596

3. Oddělení křesťanského domova v Evro-Africké divizi.

SBÍRKY VE 4. ČTVRTLETÍ 2002

Misijní dary jsou určeny pro Africko-Indicko-Oceánskou divizi a její evangelizační projekty.

Na těchto projektech se jednotlivá sdružení podílejí v roce 2002 takto:

České a Moravskoslezské sdružení 55 % misijních darů,

Slovenské sdružení 35 % misijních darů.

Zbylé prostředky zůstávají sdružením na financování jejich misijních projektů.

Dary 13. soboty jsou používány na přesně stanovené projekty církve v jednotlivých oblastech světa. V roce 2002 všechna sdružení poukazují 30% darů.

Ostatní prostředky zůstávají na sociální projekty Česko-Slovenské unie.

ZÁPADY SLUNCE

říjen	
<i>den</i>	<i>hodina</i>
4.10.	18.37
11.10.	18.22
18.10.	18.08
25.10.	17.54

listopad	
<i>den</i>	<i>hodina</i>
1.11.	16.41
8.11.	16.30
15.11.	16.20
22.11.	16.12
29.11.	16.06

prosinec	
<i>den</i>	<i>hodina</i>
6.12.	16.02
13.12.	16.01
20.12.	16.02
27.12.	16.06